

24
Кр М 51

№ 96

ВОЙНАТА

Спасителна за България.

Б Л А З Ъ
на нашитѣ герои, ранени или
паднали на бойното поле.

Тѣ ще сѣднатъ на прѣстола на Славата
Божия, въ небесата.

("Откр. 3; 21).

Отъ Старо-Загорския Митрополитъ **Методия.**

СТАРА-ЗАГОРА
Печатница и книговърница „Свѣтлина“
1917.

REGIONALNA BIBLIOTEKA "ZAHARIY KNYAZESKI"
DARUVEN
OT Св. Иван
Будимир

149

ВОЙНАТА

Спасителна за България.

Б Л А З Ъ
на нашитѣ герои, ранени или
паднали на бойното поле.

Тѣ ще сѣднатъ на прѣстола на Славата
Божия, въ небесата.

("Отир. 3; 21).

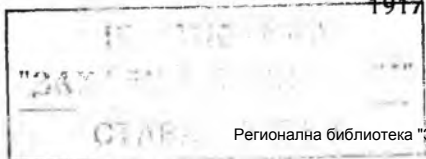
Отъ Старо-Загорския Митрополитъ **Методия**.

120600001275

СТАРА-ЗАГОРА
Печатница и книговърница „Свѣтлина“

1917.

Регионална библиотека "Захарий Княжески"

36320

Какви резултати има днешната война за нашия народъ въ духовно отношение.

България има мандатъ отъ провидѣнието.

Съ своето участие въ днешната всемирна война, България има заслуги. Държавитѣ, които влизатъ въ съставъ на „съглашението“, *извършиха голѣмо прѣстѣпление: и прѣдъ Бога и прѣдъ човѣчеството.*

Тѣ, направо или посредствено, унищожиха договоритѣ, потѣпкаха международното право и подложиха на непоносимо робство наши братия.

Прѣстѣплението е: по отношение къмъ Бога, и — къмъ нашитѣ нещастни поробени братия.

Договоритѣ съставляватъ международното право.

Международното право е висшата правда. Тая висша правда е Богъ. Правдата е „истината“. „Истината е Духъ Святый“ (Иоан. 16; 33).

Духъ е Богъ (Иоан. 4; 24). Значи Богъ е „истината“, „висшата правда“ — „международното право“.

„Съглашението“ потѣпка договоритѣ: сключени между Сърбия и България, — между Турция и България, въ Лондонъ; — между Ромжния и България въ Петербургъ. Въ основа на договоритѣ, когато сж сключени по доброволно съгласие, лежи „правдата“, „истината“ — Богъ. Това е гаранцията на договоритѣ отъ международенъ характеръ.

Който нарушава подобни Договори, се противопоставя противъ Бога.

Потѣпкването на международното право, е поругание нанесено на Бога. Но Той, „Богъ поруганъ не бива“ (Гал. 6; 7).

За да се отмъсти истината, Богъ внуши на България да влезе въ сюзъ съ централнитѣ сили: Германия — Австро-Унгария. България послуша.

Ако „съглашението“ е побѣдено, побѣдено е, и ще бжде — съ волята Божия — окончателно побѣдено, само

за това, че България се съюзи съ централнитѣ сили. Не е силата въ количеството, а — въ духа.

Защо бѣше впушено на България да влѣзе въ съюзъ съ групата противна на „съглашението“? За великото претрѣпление на това „съглашение“.

Въ что се състои тоя смъртенъ грѣхъ на „съглашението“? Ето въ что:

Исторически, всеизвѣстенъ фактъ е, че Сърбия е била всѣкога, и е най-големия врагъ на България. Ние знаехме, че сѣрбитѣ сж подли, вѣроломни. Ние бѣхме убѣдени, че нетрѣбова да имаме довѣрие *на тѣхъ за нищо и никакво*.

Но, нашето слѣпо довѣрие, нашата безкрайна признателностъ и привързаностъ къмъ Русия отиваше до тамъ, щото ние, по нейно желание, влѣзохме въ съюзъ съ подлата и вѣроломна Сърбия.

Нестигаше това; Императорътъ, ползувайки се отъ нашето слѣпо довѣрие, *по единъ най-подълъ и вѣроломенъ начинъ ни изигра*. Той се яви не само гарантинъ, но и *арбитъръ* по изпълнението на тоя договоръ. Кой Българинъ може да се осмѣли да каже, че не може да има довѣрие на думитѣ и обѣщанията на Императора?

Императорътъ урѣди единъ капанъ за България. Настоя да признаемъ, съ тоя договоръ, *спорна зона отъ Македония*. По разрѣшението въпроса за спорната зона се положи въ договора клауза, споредъ която се теглѣше една гранична черта — линия, която захващаше отъ гр. Егри-паланка и допираше до Охридското езеро (при манастира Бѣбовци). На долу, на югъ отъ тая линия: всичко, да бѣде безспорно Българско. А на горе, на сѣверъ отъ тая линия — спорна зона. Относно подѣлбата на тая спорна зона за „*арбитъръ*“ се поставяше Императора.

Понеже никое Българско правителство неможеше да се съгласи съ признанието *спорна зона отъ цѣла Македония*, шенната бѣше на Българското правителство, че императорътъ, съ това право, да вдига граничната линия на сѣверъ, ще направи щото цѣлата спорна зона да остане на България. А това, гдѣто настоява, да признаемъ въ договора спорна зона, е съ цѣль да бѣде убѣдена Сърбия да влѣзе въ съюзъ съ България. А на

сръбското правителство бѣше обѣщано, че императорътъ, като арбитъръ, нѣма да изпълни своя мандатъ до като неполуци отъ България мандатъ да сваля надолу, на югъ въпросната линия, за въ полза на Сърбия. Бѣха убѣдени, че България ще направи и тая отстъпка.

Извѣстно е отъ послѣдующитѣ събития, че императорътъ, когато дойде момента да изпълни своя мандатъ по въпроса за подѣлбата на спорната зона „игра безсрамно на вѣже“. Настояваше да получи правото да сваля на долу, къмъ югъ чертежната линия, за въ полза на Сърбия. Отлагаше своето окончателно произнасяне по въпроса до като се нагласи блока: Сърбия—Гърция—Ромжния, за да ударатъ на България: отъ изтокъ — Турция; отъ югъ — Гърция, а отъ сѣверъ — Сърбия и Ромжния.

Да не би — при разгрома на България — се застъпни, въ нейна защита, Австро-Унгария и Германия, Русия ни застави да приемемъ, и ние, за нейнѣ хатъръ приехме и клаузата въ договора да дадемъ на Сърбия 200 хиляди шика противъ Австро-Унгария, съюзницата на Германия.

Чрѣзъ тая клауза, ние се оказахме, че сме въ съюзъ съ тройното „съглашение“ и се явихме за врагове на тройния съюзъ, на Централнитѣ сили.

Когато ние бѣхме въ съюзъ съ „съглашението“, тогава се извърши погрома на България, погромъ нагласенъ отъ Русия въ споразумѣние съ своитѣ съюзници, силитѣ отъ „съглашението“.

Ако въ договора ни съ Сърбия не бѣше клаузата за двѣстѣтъ хиляди шика, нѣмаше да се извърши погрома. Австро-Унгария и Германия нѣха да се застъпатъ за насъ, за да попрѣчатъ на плановетѣ отъ „съглашението“.

Значи тази клауза, сждбоносна за България, бѣше капанътъ за предумишленото разгромяване на България. Съ това — смъртно съгрѣши Русия.

Какво направиха силитѣ отъ „съглашението“ за да предпазятъ отъ погрома своя съюзникъ — България?

Постѣжиха вѣроломно, като уничтожиха, или съзволюиха за уничтожението на договоритѣ които бѣха въ

полза запазването България от погрома, а именно договоритѣ: Лондонски, Сърбски и Петербургски.

Вѣроломното нападение на Ромжния противъ България, разрѣши въпросътъ за погрома на България.

Нѣкои наши политикани, за отварянето война на Ромжния противъ България, намиратъ вината въ нашето тогавашно правителство, а пакъ оправдаватъ Русия, въ лицето на Сазоновъ.

Не билъ виноватъ Сазоновъ, казватъ. Защо? — Защото той телеграфиралъ и прѣдупрѣдилъ Българското правителство така: „споразумѣйте се съ Ромжния; удовлетворете я; инакъ, ще ви нападне съ война — не отговарямъ“. —

Бълг. правителство: „Добръ, но тя иска тригълника: Варна—Шуменъ—Русе“. Сазоновъ: „Дайте ѝ го. Б. правителство: „и съ това нѣма да бѣде доволна; г-нъ Сазоновъ, нали подъ ваше рѣководство сключихме съгласие съ Ромжния, като ѝ дадохме по ваше настояване — Силистра, съглашение съ петербургския протоколъ? Ако тя не зачита, и Вие не се застъпвате и не настоявате за зачитването на голямо договоръ, сключенъ въ Петербургъ, подъ гаранцията на матушката Русия, тя, Ромжния, утрѣ, и да ѝ дадемъ тригълника, пакъ нѣма да бѣде доволна; ще поиска сѣверна България, какъ да постигнемъ въ такъвъ случай, а?“ Сазоновъ: „накъ дайте ѝ“. Б. прав.: „ами ако поиска и частъ отъ южна България? — Сазоновъ: „накъ дайте ѝ: давайте и давайте.“ Г-нъ Даневъ рѣшително отговори: „нищо не даваме доброволно, нека ни зематъ на сила, за да си го земемъ пакъ съ сила. Нашата политика, на слѣпо довѣрие къмъ Русия, — фалира!“ И се отгѣли. Браво.

Господа политикани, които се осмѣляватъ да оправдаватъ Сазоновъ, ненамирате ли че г-нъ Даневъ въ случая излизе по патриотъ отъ насъ, русофоби?

Обстоятелството щото слѣпото довѣрие, безкрайната прѣданность и привързанность на България къмъ Русия, да бждатъ злоупотребени вѣроломно и изиграни отъ послѣдната безпозабно подло и мерзко, е страшния, смъртния грѣхъ на Русия.

Сюзницитѣ на Русия, държавитѣ отъ „съглаше-

нието“, които поддържаха Русия въ тѣзи нейна балканска политика: да бѣде България разграбена отъ Турция, Гърция, Сърбия и Ромъния, подпаднаха и тѣ подъ ударитѣ на тоя сжщия смъртенъ грѣхъ.

Тоя смъртенъ грѣхъ посредствено е грѣхъ противъ Бога, „висшата правда,“ „истината,“ олицетворителътъ на международното право, гарантътъ на договоритѣ, сключени по доброволно съгласие.

Тие държави, които съставляватъ „съглашението“, си позволиха, чрѣзъ това вѣроломно потжпкуване на договоритѣ, да поругаятъ Бога. Но, „Богъ поруганъ небива“ (Гал. 6; 7).

Той viuни на България, освободената отъ Русия, да влѣзе въ съюзъ съ враговетѣ на „съглашението“, та днесъ да се бие съ своята освободителка Русия и съ нейнитѣ съюзници, а това е едно голѣмо поругание за Русия, т. е. за „съглашението“. Поруганието, съ което се подиграха съ Бога, съ това — съ войната между Русия и България — се повѣрща на главитѣ имъ.

Не е само това. Държавни мже отъ първа категория признаха, че ако България бѣше останала, чрѣзъ Русия и Сърбия, въ съюзъ съ „съглашението“ и ако, съ една армия отъ 100 хиляди души бѣше ударила на Цариградъ, а съ друга, отъ 100 хиляди, къмъ Виена, Цариградъ щѣше да бѣде прѣвзетъ отъ „съглашението“ и българскитѣ войски щѣха да бждатъ подъ Виена. Въ таквъ случай Германия на колѣнитѣ щѣше да проси миръ отъ „съглашението“.

„Днесъ за днесъ побѣдителъ се счита „съюза“, а побѣдено — „съглашението“.

Това се дължи на България. Чрѣзъ България Богъ нарѣжда отмщение за поруганието, което се ошита „съглашението“ да му нанесе чрѣзъ унищожението на международнитѣ договори.

До тукъ разгледахме мандата на България.

Земния животъ мимолѣтенъ: незаслужава щадене во името на висши интереси.

Изпълнението на своя дългъ за освобождението на поробенитѣ братия и за „обединението“, какво значение

има за българитѣ изпълнението на голя дългъ въ настоящия земенъ, привремененъ животъ и за бѣднѣщия, вѣчния?

Каква е цѣната на временния, на земния животъ на човѣка? Всичко що е трайно, е цѣнно. А всичко онова, що е временно, мимолѣтно, е безцѣнно.

Нищо нѣма по несигурно отъ живота на човѣка. Днесъ е, утрѣ — нѣма го. Подобенъ е на отраженето во оглѣдало. До като стоишъ предъ оглѣдалото, стои, съществува и твоя ликъ т. е. отраженето му. Замина ли и отражението изчезва. Още по нагледно, по-вѣрно се уподобява живота на човѣка на „пара“, която за малко време се явява, и тутакси изчезва. До като да я видишъ, веднага изчезнала!

„Що е вашия животъ?“ Пита апостоль Иаковъ и отговаря: „найстина пара е, която за малко се явява, и послѣ изчезнува“ (Иак. 4; 14.).

По-временно, по-мимолѣтно отъ живота на човѣка нѣма, споредъ нуждитѣ и споредъ стремлението му за животъ.

Въ момента, когато човѣкъ, на смъртното лѣгло, прѣдава Богу духъ, му се представлява положението: „днесъ се родихъ, днесъ умирамъ“. Това е същото: „сега се яви парата, сега изчезна“. Точно е отъ живота на човѣка

Всѣко природно стремление получава удовлетворение.

Отъ всичкитѣ твари, най-свършенното създание е човѣка.

Неговия животъ не може да бѣде една *безмислица*.

Има единъ всемиренъ козмически законъ. Всичко въ природата що се движи и расте, има едно призвание. *Призванието на тварята се явява въ природното стремление*. По козмическия законъ, всѣко стремление, природна нужда е да получи удовлетворение, осъществление на призиванието.

Човѣкътъ е словесно същество. Е духъ облѣченъ въ тѣло, въ материя.

Животното не е словесно, защото нѣма духъ. Има — животното — тѣло и душа, както има и човѣкътъ. Словесенъ е човѣкътъ по неговия духъ.

Духътъ на човѣка се изразява въ духовния, въ моралния законъ на съвѣстѣта и въ неговото творчество.

Духовния законъ на съвѣстѣта създава морала. Последния, морала, е произведение на свободната воля. Тая свободна воля прави отговорна личностѣта за дѣйствиия неморални.

Моралътъ е резултатъ на свободната воля. А пакъ свободната воля е словесна комбинация. Словесностѣта е духъ.

Животното нѣма моралъ, защото нѣма съвѣсть. Като нѣма съвѣсть, нѣма свободна воля. Неотговаря животното за своитѣ дѣйствиия и постѣпки, защото нѣма свободна воля: то дѣйствува инстинктивно по механическото движение на мозъчните молекули. За това, за своитѣ дѣйствиия, животното неотговаря прѣдъ сѣдилищата. Животното не е словесно, защото нѣма духъ.

Рекохме, че човѣкътъ е духъ, облѣченъ въ плѣтъ — тѣло и душа.

Духътъ, силата, не подлѣжи на разложение: духътъ не умира. Когато органическото тѣло на човѣка се подложи на разложение и настѣпни смъртъта, тоестъ когато тѣлото на човѣка умрѣ, духътъ му хвъркнуба въ небесните висини.

Познанието. като животъ. а всепознанието — животъ вѣченъ.

Човѣкътъ има *призвание*. Неговото природно *стремление* е да се усвѣршенствува въ *познанието*. Познанието е животъ, а непознанието — смъртъ.

Движинието на мислитѣ създава живота, а приустановка на мислитѣ — смъртъта. До колкото е обширно познанието, до толко е силно и бързо движенieto на мислитѣ, слѣдователно до толко е обширенъ и силенъ животътъ. И наопаки. До колкото бѣде ограничено познанието, до толко е ограничено и движенieto на мислитѣ, слѣдов. до толко е ограниченъ и животътъ.

Словесните сѣщества, които сѣ лишени отъ по-

знания, не живѣятъ, а прозабаватъ, както и безсловеснитѣ. Единъ простъ човѣкъ може да има познания по земледѣлието, и до толко той живѣе. Неговитѣ мисли се въртатъ сѣ околу земледѣлието: да изоре, да посѣе, да ожени, да овършиѣе, да тури въ хамбара, да продаде, да земе нѣкоя и друга пара за проживяване. Най-много можи да мисли да си прикуни земя, нѣкоя нивка.

Развитата личность, по обогатена съ познания, чувствува голѣма нужда отъ повече познания. Колкото повече се разширява областта на познанието, толкова по-голѣма, по-обширна област се открива на непознатото. Слѣдователно толко по-голѣма жажда, толко по-силенъ стремежъ се развива за познание непознатото. А послѣдното, непознатото, е безпредѣлно. И хилядници години да се изминатъ, нѣма да се достигне окончателното познание на непознатото.

Поглѣднете на небесата! Виджте звѣзднитѣ минове сж неизчислими. За тѣхното изучаване и милиарди години не сж достатѣчни. Потрѣбенъ е животъ вѣчный.

Призванието на човѣка да се усъвършенствува до висшитѣ стѣпени на познанието — до всепознанието задъ гроба.

Въ природата на човѣка е силенъ стремежътъ за животъ. Животътъ е цѣльта, призванието на човѣка. Всеко природно призвание, споредъ козмическия законъ, трѣба да получи своето удовлетворение. Видждаме обаче противното — смъртта. Смъртта е противоположность на живота.

Потрѣбността на човѣка за усъвършенствуването въ „познанието“ има нужда отъ животъ дълголѣтенъ — отъ вѣченъ животъ.

Тѣлесния животъ на човѣкъ е по-дребенъ отъ молекула, по-краткъ отъ парата. А пакъ потрѣбността на човѣка, за неговото загниѣдено въ природата му стремление за усъвършенствование, е, тая потрѣбность отъ продължителенъ животъ до безконечность — отъ животъ вѣченъ.

Тѣлесния животъ, като крайно кратковрѣмененъ,

не му дава пищо, неотговаря на неговото природно стремление, на неговата потребность отъ продължително време до безконечность.

Тоя стремежъ, тая природна потребность получава своето удовлетворение въ безтѣлесния, въ задгробния духовенъ животъ.

Животътъ е не въ тѣлото, а — въ духътъ. Духътъ живѣе, а не тѣлото. Безъ духа, тѣлото се разлага, умира. Духътъ, не се разлага, живѣе вѣчно.

Духътъ, до като е облѣченъ въ тѣлото, е ограниченъ до известна степенъ, споредъ развитието му. Когато излѣзе отъ тѣлото, бива свободенъ, неограниченъ въ пространството, както и во време до толко, до колкото не е помраченъ отъ актоветъ на грѣха.

Човѣкътъ е духъ облѣченъ въ тѣло. Грѣхътъ е смъртъ за духа.

Грѣха ограничава мисълта. Всѣки грѣхъ, като актъ на зълъ духъ, служи за пунктъ, върху който се спира мисълта, става неподвижна, скована. Неподвижността на мисълта е мракъ, е смъртъ, помрачение за духа. Мисълта изображава духа. *Движението* на мисълта е животътъ на духа. *Познанието дава просторъ на движението на мисълта, слѣдователно на живота.* Грѣха ограничава движението на мисълта, слѣдов. ограничава живота.

Ограничението е смъртта на духа. Смъртта на духа е мракъ.

Грѣха създава, чрѣзъ ограничение на мисълта, — създава мракътъ на духа. Адътъ е мракъ. Мракътъ на духа е адъ. Помраченъ, гдѣто и да се намира духътъ, бива като че се намира въ ада, въ мрака.

Човѣкъ, като духовно, словесно същество, носи въ себе си или Райя — свѣтлината („царствие Божие внутрѣ васъ естъ.“ Лук. 17; 21), или Ада — мрака, споредъ състоянието на съвършенството му.

Задатъцитѣ на свѣтлината и на тъмата ние ги носимъ отъ тукъ, прѣзъ земния си животъ. Какъвто за-

насть на познания и на моралъ е снечелилъ човѣкъ тукъ, въ земния си животъ, съ такъвъ запасъ ще задине духътъ му въ бѣдъния, задгробния, въ вѣчния животъ.

Интереса на човѣка изискува да напусне по-скоро тѣлесния животъ.

Интересътъ на нашия духъ изискува часъ-поскоро да напусне тѣлесното си жилище. Защото обложенъ съ тѣлесенъ, съ плътски организъмъ, духътъ се излага на възможността да бѣде лишненъ отъ плътта. Въ такъвъ случай — лишненъ отъ плътта — той става орждие, върши пришевки, страсти и похоти на плътта.

Духътъ и плътта сж двѣ крайни противоположности. Като такива, помежду тѣхъ сжествува борба. Защо? *„Защото плътта похотствува противното на Духа, а Духътъ противното на плътта, тѣ се противатъ едно на друго, така щото да неправите това което искате, а онова, което нещете.“* (Гал. 5; 17.).

Грѣхътъ, бѣсътъ, чрѣзъ плътта воюва противъ духа.

Духътъ прѣдставлява закона, който — затова — и е духовенъ, а плътта — грѣха, бѣсътъ, за това и е грѣховенъ.

Има двѣ състояния: духовно и плътско. Духовното — въ полза на закона, а плътското — противъ закона. Тоестъ Духътъ противъ плътта, а плътта противъ Духа.

Чрѣзъ плътта, бѣсътъ завладава областта на душната и воюва противъ духа на човѣка; и Духътъ, въ своето съпротивление, воюва противъ бѣса, загнизденъ, чрезъ грѣха на плътта, въ областта на духа.

Казано бѣше, че бѣсътъ дѣйствува чрѣзъ плътта. Но, когато бѣсътъ, злия духъ побѣди, той тогава завладава и ума и волята на човѣка.

„Азътъ“, центрътъ на личността, вътрѣшния човѣкъ, наблюдава тѣзи борба: плътта противъ Духа, и духътъ противъ плътта. Преобладанието на лукавия духъ върху личността, е преобладание на злото върху доброто, побѣда на плътския законъ върху духовния, побѣда противъ закона на ума, на съвѣстьта.

но не намърва сила да го направи; а другата, която недопуска на личността да направи доброто, а ѝ налага да направи злото, отъ което се отвращава.

Два човѣка: единия вътрѣшния, принадлежанъ на „Аза“ на собствената личностъ; а другия, външния, привнесения — личността на злия духъ.

Двъ начала: едното — доброто, което е отъ духа на собствената личностъ; а другото — злото, което принадлежи на привнесения въ личността духъ на злобата.

„Дводушния човѣкъ е неустроенъ въ всичкитѣ свои пжтища.“ (Иак. 1; 8).

Раздвоената личностъ е нещастна. Тя вижда, че е заробена отъ лукавия духъ. Тя върши грѣхове, престѣпленія които възмуцаватъ нейното сжщество.

Таковия, раздвоения човѣкъ, прѣдставлява отъ себе си ветхия, непреродения, грѣховния човѣкъ.

Плътта служи за проводникъ на лукавия духъ. Чрѣзъ тѣлеснитѣ, чрѣзъ плътскитѣ похоти, бѣсътъ завладява душата на човѣка. Причината на злото за човѣка е плътта.

Всѣки човѣкъ страда отъ похотитѣ на плътта. И великитѣ светци водили усилена, голѣма борба съ плътта. Чрѣзъ плътта, чрѣзъ тѣлото сатаната побѣждава човѣка, и човѣкътъ въ своето тѣло, можи да побѣди сатаната.

Ето затова, отъ името на тоя страдалецъ човѣкъ, апостолъ Павелъ вика: „окаяненъ азъ човѣкъ! Кой ще ме избави отъ това тѣло на смъртта?“ (Рим. 7; 24.). Съ извратени отъ бѣса умове, нѣкои интелигентни хора, подпаднали сж въ заблудението да мислятъ, че всичкитѣ страсти и похоти; че всичкитѣ отъ различни родове сладострастия и неморални грѣховни дѣйствиия, сж природни трѣбования на човѣшката натура, слѣдователно тѣхното удовлетворение — е законно и морално. Но съзърцателни, просвѣтени умове сж разбрали, че злото дохожда чрѣзъ плътта та затова намиратъ, че интересътъ на човѣка изискува да остави часъ по-скоро плътта и да заmine *въ духовния миръ, въ своето горно отечество.* (Евр. 11; 13—16).

Всички прѣродени хора, наречени свѣтии, желаели да бждатъ разрѣшени, освободени отъ тѣлото. (Фил. 1; 23. 2. кар. 5, 6, 7).

Въ задгробния животъ се достига висшето съвършенство на всепознанието.

Въ задгробния животъ се достига процвѣтяването на духа до безпредѣлностъ.

Но, за преминаването отъ земния къмъ небесния животъ, трѣбва човѣкъ да бжде приготвенъ. Приготовлението се състои въ очищението на пятната отъ грѣха.

Срѣдствата за очищението сж много. Освѣтъ ония, чрѣзъ църковнитѣ тайнства, сжщественно средство е воденето борба противъ плътта чрѣзъ въздържание, тоестъ „уморяването на тѣлото и порабощението му на духа“. (1. кор. 9; 27.).

Страданията усъвършенствуватъ духа.

Има едно колкото трудно, толко и лесно средство. Това сж *страданията*.

Тия лесни страдания доставява ги по преимущество войната водена за правдата, за истината, т. е. за освобождението на поробенитѣ братия и за обединението на народа *въ едно*.

Въ съединението съ Бога се достига висшето съвършенство — славата Божия.

Въ что се състои висшето небесно съвършенство? — Въ съединението съ Бога. Въ что се състои висшето вѣчно блаженство, царството Божие? — Царството Божие, райтъ на блаженството е въ „всепознанието“. „Всепознанието“ се постига чрѣзъ божественото вездѣприсѣтствие.

Въ тие божествени качества на „всепознанието“, на „вездѣприсѣтствието“, се заключава славата Божия.

Призванието на човѣка е да наслѣди, да стане участникъ на славата Божия. Въ това наслѣдство се за-

ключава „Спасението“, което извърши Господъ нашъ Иисусъ Христосъ. Въ това спасение, чрѣзъ съединението съ Бога, се достига висшето съвършенство на „*обоготворението по благодать*“. (Иоан. 10; 34.).

Начинътъ — какъ става съединението съ Бога.

Съединението съ Бога какъ става? — Чрѣзъ вѣрата въ Иисуса Христа по слѣдующия начинъ: Богъ отецъ пребивава въ словото, въ сина; а синътъ — Христосъ — въ Отца. Вѣрнитѣ биватъ въ сина — Богочовѣка и, чрѣзъ него — въ отца. Христосъ прѣбждва въ вѣрнитѣ и Отецъ, чрѣзъ него — въ вѣрнитѣ.

И така: *въ Отца* е словото и Духъ Святей; *въ словото* е отецъ и Духъ святий; *въ духа святий* е Отецъ и Словото. Една сжщностъ — три лица. Богъ единъ по сжщество, тройченъ по ипостасъ: Единица-троична.

Словото е Богъ; човѣкътъ е подобенъ на словото — словесенъ. Разликата между Бога и човѣка е тѣзи: Богъ е Духъ, но духъ абсолютенъ. И човѣкътъ е духъ, но духъ облѣченъ въ тѣло, а при това и духъ ограниченъ.

Като тѣлесенъ, като ограниченъ духъ, човѣкътъ неможи да влѣзе направо въ присъединение съ Бога, съ абсолютния духъ.

Само посредствомъ Бого-човѣна става съединението съ Бога-Отца.

Общението, *присъединението съ Бога става само чрѣзъ Богочовѣка*. „*Никой неможи да отиди при отца, казва Христосъ, освѣнъ чрѣзъ мене*“. (Иоан. 14; 6). Подобното съ подобното се присъединява. Човѣкътъ — духъ въ плоть, и Богочовѣкътъ — духъ въ плоть. Чрѣзъ Богочовѣка, човѣкъ се съобщава съ абсолютния духъ — съ Бога—Отца.

Условието за съединението съ Бога — любовта.

Съединението съ Бога има едно условие. Въ единение съ ближнитѣ, само подъ това условие можи да

се съедини човѣкъ съ Бога. Осамотенъ, вънъ отъ кръга на това обединение съ ближнитѣ, човѣкъ не се допуца да се съедини съ Бога.

Свързката, която обединява ближнитѣ, е любовта. Чръзъ тѣзи свързка човѣкъ се усъвършенствува. (Кол. 3; 14.).

Казано бѣше, че Богъ е любовъ; обединенитѣ чръзъ вързката на любовта, като усъвършенствовани вѣрни, сж достойни и способни да се съединатъ съ Бога.

Христосъ, отъ любовъ къмъ човѣчеството, се самопожертвува за да извърши акта на възможността за това съединение. Именно въ това съединение се заключава спасението, което извърши Господъ Иисусъ Христосъ.

Ето какъ изобразява Христосъ самия начинъ на това съединение съ Бога: *„И за тѣхъ азъ освятявамъ себе си, за да бждатъ и тѣ освятени чръзъ истинаша; — да бждатъ всички едно; както ти, отче, си въ мене, и азъ въ тебе, да бждатъ и тѣ въ насъ — едно. И азъ, славата, която ми даде, дадохъ я тѣмъ; да бждатъ едно, както ние сме едно. Азъ въ тѣхъ, и ти въ мене; да бждатъ съвършени въ едно. Отче, тѣзи, които си ми далъ, искамъ гдѣто съмъ азъ, да бждатъ и тѣ съ мене за да глѣдатъ славата моя, която ми си далъ, защото си ме възлюбилъ прѣди създаването на свѣта“.* (Іоан. 17; 19—24.).

Спасението — царството Божие се заключава въ вездѣприсѣтствието и всепознанието.

Дѣлото на спасението, което Христосъ извърши чръзъ своитѣ страдания, се заключава въ това, щото гдѣто бжде той, да бждатъ тамъ и ония които му далъ Богъ, т. е. вѣрующитѣ.

Послѣднитѣ, като че ли го питатъ: „гдѣ си сега, Христе?“ — Азъ съмъ по вселенната, по всичкитѣ неизброими мирове, по безпредѣлнитѣ пространства въ всемирътъ и въ умоветѣ, въ мислитѣ на всички словесни сщества. „— Ами ние гдѣ ще бждемъ, Христе?“ — „Гдѣто съмъ азъ — по всемирътъ вездѣприсѣтствующи и всезнающи ще бждете, и по тоя начинъ ще гледате:

моята слава, на която, по тоя начинъ, ще бждете нейни причастници. Въ това се състои вашето обоготворение по благодать, като мои братия, синове Божии, паедно съ мене прославеш (Рим. 8; 14—17.).

Любовта, която ни съединява съ Бога, е оная която се изразява въ самопожертвуването за поробенитѣ братя.

Свързката, която ни обединява въ едно съ братята и която ни съединява съ Бога, е любовта.

Размъртъ на тая любовъ, която съединява съ Бога, Христось я опредѣлилъ съ думитѣ: „*Никой нѣма по-голъма любовъ отъ тѣзи щото нѣкой да положи душата си за приятелитѣ си*“ (Иоан. 15; 13).

Кои сж нашитѣ приятели за които трѣба да пожертвуваме живота си? — Това сж нашитѣ поробени братя.

Обединението на нашия народъ се състои въ освобождението на поробенитѣ братя.

Се каза, че висшето свършенство, вѣчния блаженъ животъ се състои въ съединението съ Бога. И че въ това съединение се заключава спасението, което извърши Господъ нашъ Исусъ Христось. При това се каза, че съединението съ Бога има едно условие и че това е: *ние всинца да бждемъ обединени въ едно*. Само подъ това условие се достига съединението ни съ Бога.

Ние видѣхме, че връзката, която ни съединява въ едно, е любовта и че Богъ е любовъ. (1. Иоан. 4; 8, 16).

Въ себеотричането, въ самопожертвуването се заключава висшата, истинската, подобната на Божията любовъ. „Богъ толко много възлюби свѣтътъ, щото своя единороденъ синъ даде за да не погине всѣкой, който вѣрува въ него, но да има животъ вѣченъ“ (Иоан. 3; 16).

И така, въ полагането живота си за ближнитѣ, за своитѣ приятели, се изразява Божествената любовъ.

Какво направи за насъ Христось? — Той си положи живота за насъ. Тази величайша жъртва е принесена отъ любовъ.

За да спечелимъ любовта, тоестъ за да спечелимъ Бога, и ние сме длъжни да положимъ нашия животъ за братията. Възлюбения ученикъ Христовъ, апостолъ и

Евангелистъ Йоанъ богословъ казва: „отъ това познаваме любовта, че той (Христосъ) положи живота си за насъ; и ние сме длъжни да положимъ нашия животъ за братията“. (1. Иоан. 3; 16).

Себеотричането е слѣдване по стѣпнитѣ Христови.

Въ подвига на любовта, която прославява човѣка, като го съединява съ Бога, се изискува *себеотричане*. „Страданията“ сж резултатъ на себеотричането.

Христосъ, като съвършенъ човѣкъ, какъ, чрѣзъ кое средство се прослави? — Се прослави чрѣзъ крѣстнитѣ си страдания: „нетрѣбаше ли това да пострада Христосъ и да влѣзе въ славата си?“ (Лук. 24; 26.). Страданията послужиха за врата чрѣзъ които Христосъ влѣзе въ славата си.

И „Христосъ пострада за насъ, и остави примѣръ намъ, да послѣдваме по неговитѣ стѣпки“. (1. Петр. 2; 21).

II всѣкой, който иска да стане причастникъ на славата Христова, може, но само подъ условието да търгне по нѣговитѣ стѣпки, — въ ижтя на себеотричането.

И той ни призовава, ни кани условно: „ако иска нѣкой да дойде слѣдъ мене, нека се отрече отъ себе си, нека вдигне крѣста си и нека ме послѣдва“. (Мат. 16: 24).

Фронта е за насъ Голгота.

Гдѣ отивашъ, Христе, за да те послѣдваме? — „Отивамъ на голгота, съ крѣста на рамо“. — „Ами ние гдѣ да отидемъ?“ — А Вие идете на фронта — тамъ е вашата голгота, опредѣлена отъ мене за васъ, Спасителна, прославяюща голгота.

Ами кой крѣстъ да вземемъ? — „Земете крѣста на любовта“. Азъ се пожъртвувахъ на крѣста само отъ любовъ къмъ поробенитѣ братия. Отъ любовъ пакъ къмъ поробенитѣ ваши братия, пожъртвуйте и вие живота си на вашата голгота — на фронта.

Послѣдователитѣ Христови ставатъ негови сънаслѣдници на славата Божия.

Съ това пожертвуване на вашия животъ за поробенитѣ братия, ще покажете на дѣло, че ме обичате,

че сте мои послѣдователи, мои братия, синове Божий, слѣдов. наслѣдници Божии и мои сънаслѣдници. (Рим. 8; 16, 17.), казва Христосъ и ни прѣпоръчва.

Ами какъ да земемъ, какъ да вдигнемъ кърста? — Вдигането на кърста е: да се отречете, заради мене, отъ себе си, тоестъ отъ всичко мило и драго. *„Защото, който люби баща или майка повече отъ мене, не е за мене достойнъ; и който люби синъ или дъщеря повече отъ мене, не е за мене достойнъ; и който не земе кърста си и непослѣдва подиръ ми, не е достойнъ за мене“.* (Иоан. 10; 37, 38.).

Който щади живота си, ще изгуби душата си.

Който, тоя времененъ земенъ животъ, не го пожртвува за името Христово, тоестъ за освобождението на поробенитѣ братия, той ще го изгуби въ бѣдджия, въ задгробния животъ.

И колко е несмислено да се пази живота за да се изгуби душата во вѣки вѣковъ.

И Христосъ съ удивление пита: *„какво ще ползува човѣка, ако всичкия свѣтъ спечели, а душата си оцети? Или какво ще даде човѣкъ въ размѣна на своята душа?“* (Мат. 16; 25, 26.).

Нели за всѣкиго е очевидно, че човѣкъ *„голъ дохожда въ свѣта, и голъ си отива?“* (Иов. 1; 21.).

Смъртния часъ чука на всѣкиго на вратата. Като настъпни тоя часъ, човѣкъ всичко напуца, всичко изоставя. Въ минутата, когато човѣкъ прѣдава духъ, му се чини, че нищо отъ свѣта не е разбралъ, че сега се родилъ и сега умира: толко е всуетенъ земния животъ.

Фронта спасителенъ — прѣражда нашия народъ.

Фронта за нашия народъ прѣдставлява „голгота“. Той, по своитѣ спасителни послѣдствия, за насъ е „голгота“.

Адамъ, въ чреслата си носеше човѣчеството. Затова всѣки човѣкъ е „Адамъ“. (турски-човѣкъ).

„Непослушанието“ направи нещастенъ човѣка — (земния адамъ). Съ противоположното срѣдство, чрѣзъ

„*послушанието*“ небесния Адамъ, Христосъ, спаси човѣчеството.

Фронта, нашия голгота, прѣбражда нашия народъ : учи го на *дисциплина*, на „*послушание*“. Това фронтово послушание е подобно на послушанието Христово. Той „*смири себе си и послушливъ би даже до смъртъ, и смъртъ на кръсть*“. (Фил. 2; 8). Така и нашитѣ войници на фронта се упражняватъ на дисциплина, на послушание, на послушание до смъртъ.

Както Христосъ чрѣзъ своитѣ страдания се прослави, така и нашитѣ войници на фронта, наедно съ него ще се прославятъ : „*ако страдаме съ него наедно, ще станемъ и причастници на неговата слава*“. (Рим. 8; 17).

Фронта учи нашия народъ на моралъ; прави го религиозенъ : Въ каквото положение бѣше на голгота Господъ нашъ Исусъ Христосъ, въ такъво положение е на фронта нашия войникъ. Христосъ на голгота „*принесе съ силно викане и съ сълзи, моления и молби тому, който можеше да го избави отъ смъртъ, и послушанъ би заради благоговѣйството си. Ако и синъ да бѣ, научи се на послушание отъ това което пострада. И като се усъвършенствува, стана причинителъ на вѣчно спасение на всички що му сж послушни*“. (Евр. 5; 7, 8, 9.).

Така и нашия войникъ на фронта, подъ ужасния гърмежъ на огнестрѣлнитѣ орждия, принася съ силно викане и съ сълзи моления и молби на тогова, който можи да го избави отъ смъртъ, но заради неговото послушание на думитѣ Христови, че трѣбува да пожертвува живота си за освобождението на поробенитѣ братия, Богъ допуска щото чрѣзъ страданията му, той да се усъвършенствува за да стане причинителъ на вѣчно спасение за себе си и, чрѣзъ своя освѣтенъ духъ, и за своитѣ сродници. Чрѣзъ войницитѣ отъ фронта се разпространява спасението чрѣзъ религиозното настроение.

Фронта възпитава нашитѣ войници въ духа на любовта къмъ отечеството; възпитава ги на себеотрицание, на готовността да пожъртвуватъ себеси за „истината“, за „правдата“, т. е. — за Бога.

Побѣждаватъ и добиватъ сила и властъ ония които воюватъ за правдата и истината.

Воиницитѣ на ония държави побѣждаватъ, които воюватъ за „правдата“, за „истината“, т. е. за пазене договоритѣ, за освобожденето на поробенитѣ братия. Побѣждаватъ ония които вършатъ дѣлата Христови и изпълняватъ неговата заповѣдь за любовта, за себеотричането.

За тѣхъ казва Христосъ: „и който побѣди, и който упази до край моитѣ дѣла, нему ще дадемъ властъ надъ народитѣ; и ще ги управлява съ жезлъ желѣзенъ; ще се строятъ като сждове гърнчарски: както и азъ приехъ отъ Отца си. И ще му дамъ звѣздата утрення“. (Откр. 2; 26, 27, 28).

Ето, Христосъ, наистина, даде на България да побѣди. Вѣроломнитѣ народи: сърбски, ромънски, гърцки и черногорски се строиха като сждове гърнчарски отъ ударѣтъ на България съ жезлътъ желѣзенъ. „Утренната звѣзда“, която ѝ даде Христосъ, е славата.

Борцитѣ за истината и когато падатъ ранени или убити на бойното поле побѣждаватъ.

Фронта дава възможность на нашитѣ войници да побѣждаватъ и тогава, когато падатъ ранени или мъртви на бойното поле.

Поглѣднете на христовия фронтъ, на голгота! Какъ побѣждава Христосъ? Побѣждава чрѣзъ своитѣ страдания на кръста!

Чрѣзъ ранитѣ, чрѣзъ проливането на крвта си, той побѣди злото и сѣдна на прѣстола на славата небесна — Царь небесный.

Който си пожертвува живота на фронта, става побѣдитель, подобно на Христа на Голгота, и ще сѣдне на прѣстола на небесната слава, на който сѣдна побѣдителтъ Христосъ.

Какво обѣщава Христосъ на своитѣ послѣдователи, на ония които се подвизаватъ на фронта-голгота?

Ето какво обѣщава: „*който побѣди, ще му дамъ да сѣдне съ мене на прѣстола ми, както и азъ побѣдихъ, и сѣднахъ съ Отца си на неговия прѣстолъ*“. (Откр. 3; 21).

Всеки нашъ войникъ, които на фронта надне убитъ или раненъ, та си пролѣе отъ кръвта, става подобникъ на Христа, както въ страданията му, така и въ прославлението му.

Въ вездѣприсѣтствието и всезнанието се заключава небесната слава.

Що значи побѣдителъ войникъ да сѣдне съ Христа на неговия прѣстолъ, които е прѣстолъ на Бога—Отца? — Значи:

Ще стане обладателъ на славата за „*вездѣприсѣтствието*“ и „*всепознанието*“.

Отъ името на апостолитѣ, апостолъ Петръ единъ пѣтъ попита Исуса Христа:

„*Ето, ние оставихме всичко и те послѣдувахме; намъ, прочее, какво ще ни бжде?*“ А Исусъ имъ рече: „*истина ви казвамъ, че Вие, които ме послѣдвахте, на второ битие, когато сѣдне синъ човѣчески на прѣстола на славата си, ще сѣднете и Вие на дванадесетъ прѣстола, да сждите дванадесеттѣ племена израилеви*“. (Мат. 19; 28.).

Съденето предполага необходимото условие: *знаене дѣлата и помисленията на подсъдимитѣ*.

Не само дванадесеттѣ племена израилевитѣ, светнитѣ ще сждатъ цѣлия свѣтъ — милиарди хора, всички родени отъ Адама и до скончанието на свѣта.

„*Незнаете ли, казва апостолъ Павелъ, че святиитѣ ще сждатъ свѣта?* (1 Кор. 6; 2.).

Достойнството за съденето на света е свързано необходимо съ качеството на „*вездѣприсѣтствието*“ и „*всезнанието*“. Въ това се състои „*обоготворението*“ на светнитѣ. Защото „*вездѣприсѣтствието*“ и „*всепознанието*“ сж Божий качества.

Богъ, чрезъ благодать, подарява тие качества на братията Христови, на сиповетѣ Божий. Въ това, въ тие качества се заключава славата Христова, която далъ на

ония които носят на тѣлото си ранитѣ на неговитѣ страдания. Чрѣзъ това „*обоготворение*“ светиитѣ ще бждатъ тамъ, гдѣто бжде и Христосъ — по Вселенната.

Гдѣ е Христосъ? — Като побѣдителъ, чрѣзъ своитѣ голготски страдания, сѣди на прѣстола на своя Отець на небесата. И ония които, чрѣзъ своитѣ страдания на фронта побѣдатъ, като си пролѣятъ кръвта, и тѣ ще сѣднатъ на сщия прѣстолъ на небесната слава въ „вездѣприсѣтствието“ и „всепознанието“.

Светиитѣ ще знаятъ дѣлата и поминленията не само на свѣта, на милиардитѣ хора по вселенната, но дѣлата и поминленията и на ангелитѣ, на словеснитѣ сщества по всемиртъ. „*Незнаете ли, казва ап. Павелъ, че ние ще да сждимъ и ангели?*“ (1. Кар. 6; 3.).

Ранитѣ, добити на бойното поле, сж ордена, който прославява героя въ царството небесно.

Може ли да има по-счастливъ случай, по згоденъ моментъ за своя славенъ и блаженъ бждащи вѣченъ животъ отъ обстоятелството, щото сега нашия войникъ на фронта да се подвизава и да си пролѣе кръвта за братията?

Най-славния орденъ за войника сж ранитѣ добити на бойното поле.

Подиръ възкръсението си Христосъ показвалъ ранитѣ на своето тѣло, добити на Фронта — голгота.

Височайшата цѣна на тоя отъ рани орденъ се открива и отъ обстоятелството, че апостолъ Павелъ, който добилъ подобни рани, счита себе си не въ реда на обикновенитѣ хора. Изразява това положение съ казането: „*Отъ сега никой да ми не досажда; защото азъ нося на тѣлото си ранитѣ на Господа Иисуса*“. (Гал. 6; 17).

По подобие и начинтъ, по който Христосъ, чрѣзъ своитѣ голготски страдания, побѣди и се прослави. по сщия редъ на себеотрицание, чрѣзъ фронтови страдания, се побѣждава и се придобива славата Христова.

За това апостолитѣ търсили поводи всѣкога да носятъ на тѣлото си страданията Христови. Чуйте, какво казва апостолъ Павелъ: „*Всѣкога носимъ на тѣлото си*

умирането на Господа Исуса, за да се яви на тѣлото ни и животътъ Исусовъ. Защото ние живитѣ винаги се предаваме на смъртъ за Исуса, за да се яви и животътъ Исусовъ, въ смъртната наша плътъ“. (2. Кар. 4; 10, 11).

Какъ се носятъ страданията Христови?

Какъ носили апостолитѣ, мъченицитѣ и всичкитѣ подвижници, — какъ носили страданията Христови? Ето какъ: „Въ търпѣние голѣмо, въ скърби, въ нужди, въ утѣснения, въ биения, въ запирания, въ бъркотии, въ трудове, въ неспания. . . въ тѣмници, много пѣти и на смъртъ, петъ пѣти по четиридесетъ безъ единъ удари ми удариха Иудеитѣ; три пѣти съ тояги ме биха, веднажъ съ камене ме биха, три пѣти корабокрушение съмь претърпѣлъ, една нощъ и единъ день останахъ по дълбинитѣ на морето. Много пѣти съмь билъ и въ пустиня; въ бѣди отъ рѣки, въ бѣди отъ разбойници, въ бѣди отъ единородци, въ бѣди отъ язичници, въ бѣди въ градъ, въ бѣди въ пустиня, въ бѣди по море, въ бѣди между лѣжебратия; въ трудъ и мжка, много пѣти въ неспане, въ гладъ и жажда, много пѣти въ неядене, въ студъ и въ голота“. (2. Кар. 6; 4, 5. 11; 24, 25, 26, 27).

До колкото се увеличаватъ страданията въ името Христово, до толко се увеличава и тежестъта на славата, която наслѣдватъ неговитѣ послѣдователи: „ако станахме еднакви съ Христа по подобieto на смъртъта му, би щемъ еднакви и по подобieto на възкръсението му“, (Рим. 6; 5), въ слава небесна.

Подвижницитѣ на фронта ставатъ братия Христови, синове Божий.

Ония, които се подвизаватъ на фронта, чрѣзъ своитѣ страдания, биватъ послѣдователи Христови въ неговитѣ страдания на голгота.

Като негови послѣдователи, биватъ негови братия, а като негови братия сж, чада Божий.

По тоя начинъ подвижницитѣ на фронта приематъ „Духътъ на усыновлението, чрѣзъ когото и викаме: Авва,

Отче. Самъ той Духъ свидѣлствува наедно съ нашия духъ, че ний сме чада Божии. Ако ли сме чада, то сме и наслѣдници; наслѣдници на Бога, а сънаслѣдници на Христа; ако страдаме съ него наедно, ще станемъ и причастници на неговата слава“. (Рим. 8; 16, 17). 27.

Въ что се състои славата Божия, която наслѣдватъ борцитѣ за истината?

Въ что се състои славата Христова, която наслѣдватъ ония, които на фронта побѣдатъ чрезъ проливането на своята кръвь и полагагането на своя животъ? — Тази слава се заключава „въ „прѣмудростѣта“ Божия, която е въ тайно скрита, но която Богъ отъ прѣди вѣковетѣ е предопредѣлилъ за наша слава“. (1. Кор. 2; 7).

Но въ что се състои тѣзи Божия прѣмудростъ, която е предопредѣлена да бжде наслѣдена отъ побѣдителитѣ, които обичатъ Бога? Това положение е едно състояние, което „око не е видѣло, и ухо не е чуло, и на човѣкъ на сърдцето не е дохождало това (състояние) което е приготвилъ Богъ за тѣзи които го любятъ“ (1. кор. 2; 9).

Но тази велика скрита тайна била открита на послѣдователитѣ Христови. Апостолъ Павелъ открива начина по който тая тайна била открита. Той пита: „кой отъ човецитѣ знае човѣческитѣ нѣща, освѣнъ духътъ на човѣка, който е въ него? Така и Божиитѣ нѣща, никой ги не знае, освѣнъ Духътъ Божий. А ние приехме Духътъ, който е отъ Бога, за да познаемъ това което е дарено намъ отъ Бога. Понеже Духътъ всичко, даже и дълбинитѣ Божии, издирва“. (1. кор. 2; 7, 8, 9, 10).

Скритата Божия Прѣмудростъ.

Ние можемъ гадателно да се докоснемъ отчасти до разбирането въ что се състои прѣмудростѣта която съставлява Божията Слава подарявана на послѣдователитѣ Христови.

Отъ изучаването природата на човѣшкия духъ, може да се повдигне завѣсата, която покрива великата тайна на скритата Божия прѣмудростъ.

Човѣкътъ е създаденъ „по образъ и подобие Божие“. По своя духъ човѣкътъ е родъ Божий, произхождение Божие. (Дѣян. 17; 27, 28).

По своята духовна областъ, въ природата на човѣка се проявяватъ двѣ висши — природни — стремления: а) *познанието* и б) *творчеството*.

Познанието.

По-горѣ се говори, че „познанието“ съставлява живота. Удовлетворението на стремлението за познание съставлява блаженно задоволение на човѣка. Разширението областта на познанието разширява силата на живота. „Всепопзнанието“ е крайната цѣль на човѣкото стремление, което съставлява вѣчния животъ.

Всепопзнанието.

Висшето съвършенство, крайната цѣль на стремлението на човѣка се заключава въ „всепопзнанието“. Удовлетворението на това стремление за „всепопзнанието“, съставлява вѣчния животъ и доставлява онова блаженство, което „око не е видѣло, и ухо не е чуло, и на човѣка на сърдцето не е дохождало“.

Вездѣприсжтствието.

„Всепопзнанието“ предполага необходимото условие на „вездѣприсжтствието“. За да се познае всичко, трѣба да се наблюдава всичко, слѣдователно трѣба да се присжтствува на всѣкъдѣ, гдѣто е всичкото, тоестъ да се придобие качеството на „вездѣприсжтствието“.

Христосъ, чрѣзъ своитѣ страдания, заслужилъ, като съвършенъ човѣкъ, придобиването на това божеско качество на „вездѣприсжтствието“. Своитѣ послѣдователи, като негови брaтия, надарява съ това качество. Неговото самопожертвуване било съ цѣль да се придобие това право: „Отче, оная, които си ми далъ, искамъ щото, гдѣто съмъ азъ, да бждатъ и тѣ наедно съ мене“. (Юан. 17; 24). Азъ съмъ вездѣприсжтствующъ, да бждатъ и тѣ вездѣприсжтствующи.

Чръзъ това качество на „вездѣприсѣтствието“, се достига „всепознанието“.

Вѣчния животъ, царството Божие, славата Божия се печели чръзъ „всепознанието“.

Защо Христосъ се моли да добие правото да дарува на своитѣ послѣдователи „вездѣприсѣтствието“: *„гдѣто съмь азъ да бждатъ и тѣ наедно съ мене?“* Съ единствената цѣль да зематъ участие, да глѣдатъ неговата слава: *„да виждамъ моята слава, която си ми далъ“*. (Иоан. 17; 24).

Рекохме, че човѣкътъ е родъ Божий. Фактъ е, че му е дадена способността на „познанието“. Тоже е фактъ, че му е дадено природно и стремлението за „всепознанието“.

Задатъцитѣ на „всепознанието“ има ги човѣкъ въ дарбата на „познанието“ и въ стремлението на „всепознанието“.

Познанието, което имаше човѣкътъ прѣди 7—8 хиляди години, съ познанието, което има въ запасъ днесъ, разликата е грамадна.

Тоя фактъ посочва на силния прогресъ въ нѣтя на „познанието“.

Съ течението на вѣковетѣ тоя прогресъ на познанието ще се усилива и усилива до безпредѣлни размѣри — до всепознанието.

Тоя прогресъ на познанието показва, че човѣкътъ е наистина родъ Божий съ задатъцитѣ на божеското качество на „всепознанието“.

Творчеството.

Природна дарба на човѣка е и *„творчеството“*. Духътъ на творчеството е въ свързка съ „познанието“.

Човѣкътъ е творецъ.

Човѣкътъ е творецъ, въ миниатуръ: е подобие на Всемогщия творецъ.

И тая дарба творчеството, стремлението на човѣка да създава и да твори, показва, че е родъ Божий, Божие произхождение.

Накъ творить Богъ-Отець.

Богъ, въ идеа предвѣчно е планиралъ творениего. Реализирането, изпълнението на планираното се творило, по дадената идеа, за всѣко творение отдѣлно, въ течението на милиардитѣ вѣкове.

Всемогщия Творецъ е понятие, което съдържа мисълта за всемогща, непреривна дѣятелность. Не е било време, когато Богъ да не е творилъ. Значи всѣкога е имало творения.

Казва Христось: *„Отець мой до сега работи, и азъ работя“*. (Иоан. 5; 17).

Какво работи Богъ-Отець? — Неговата работа е отъ всемогщи мирови характеръ: промишлява за творенията; едни мирове събаря, други мирове на ново твори.

Всичкитѣ мирови глобуси сж колеблеми, подлѣжатъ на разрушение. Това показва, че сж сътворени за временна служба, по идеитѣ и прѣмждрия планъ на Всемогщия творецъ.

„Небето и земята ще преминатъ“, казва Христось (Мат. 5: 18. 24; 35. Лук. 16; 17). И още: *„слънцето ще потъмнѣе, и луната нѣма да даде светвнието си; и звѣздитѣ ще паднатъ отъ небето, и силитѣ небесни ще се поколебаятъ“* (Мат. 24; 29). А пакъ апостоль Петръ казва: *„а деньтъ Господенъ ще дойде като крадецъ ноця, въ който небесата ще прейдатъ съ бучене, а стихиитѣ разгорявани ще се стопятъ, и земята и дѣлата по нея ще изгорятъ“*. (2. Пет. 3; 10). А, споредъ обѣщанието, очакваме нови небеса и нова земя (1. Пет. 3; 13). Богъ казва: *„ето нови небеса създавамъ и нова земя“*. (Ис. 65; 17. 66; 22. Отк. 21; 1, 27).

• Астрономията потвърждава, че много глобуси, звѣздни сфери се разрушаватъ. Има сфери, наричани тъмни звѣзди, които се намиратъ въ своето положение на сформирание и, като неблагоустроени, се намиратъ още въ тъмно състояние, сжщо така въ каквото тъмно състояние бѣше нашата земя прѣди нейното благоустройство; извършено върху нейната повърхность: *„а земята, която била създадена въ начало, (свормирована вече) но бѣше*

неустроена и пуста; и тъмнина бѣ върху бездната, и Духъ Божий се носѣше върху водата. (Бит. 1; 1, 2).

Разрушенията за които въ гореприведенитѣ текстове отъ светото писание се говори, че ще станатъ на небето и на земята, се има предъ видъ нашата слънечна система, въ свързка на която се намира нашата земя. Не се говори за другитѣ милиардни слънечни системи, подъ названието „небеса на небесата“.

Самия фактъ, че има и че ще има разрушение на мирови звѣздни сфери, показва, че има и ново творение на нови мирови сфери.

Въ това, въ творението, се заключава мировата дѣятелность за Всемогщия Творецъ.

Творението върши Отецъ чрѣзъ Богочовѣка.

Христосъ, като казва, „*че моя отецъ до сега работи*“, прибавя да кажи: „*и азъ работя*“.

Всичкитѣ свои творения Всемогщия творецъ ги създавалъ посредственно, чрѣзъ словото, чрѣзъ сина, Господа нашего Иисуса Христа, „*който е образъ на невидимаго Бога, първороденъ прѣди вситѣ твари; понеже чрѣзъ него би създадено всичко, което е на небесата и което е на земята, видимото и невидимото, прѣстоли било, или господства, или началства, или власти, всичкото чрѣзъ него и зарадъ него се създаде. И той е прѣди всичко, и всичкото чрѣзъ него състои*“. (Колос. 1; 15, 16, 17. Иоан. 1; 3. Евр. 1; 3. 1. Кор. 8; 6. Еф. 3; 9).

Всичката творческа всемогща дѣятелность се извършила и се върши чрѣзъ Богочовѣка и заради него.

Въ творческата дѣятелность зима участие и човѣкътъ.

Било е предвѣчно предвидено и предопредѣлено щото въ лицето на Богочовѣка, да земе учаение въ творителната дѣятелность и човѣка.

Съ такава цѣль, като на подобие Божие по духовната область, и на човѣка-Адама била дадена природната дарба на творчеството.

И човѣкътъ-творецъ (архитектъ или инженеръ, както и всичкитѣ отрасли на науката), каквото има да

създаде, първо изображава го въ идеа, мисленно; послѣ начъртава го въ планъ; когато му дойди врѣмето, реализира изпълнението му.

И човѣкътъ, въ миниатуръ творецъ, твори монументи, изменява лицето на земята чрѣзъ образуването на несъществуващи канали, чрѣзъ изсушаването на водни мѣста и наводненението на сухи пустини.

Творческата и познавателна дарби се развиватъ въ бждащия животъ до безпредѣлность.

Тази творческа дарба на човѣка се развива съ течението на врѣмето въ неудържимъ прогресъ.

И „познанието“, по сжщия начинъ, се развива, съ течението на врѣмето, въ безпредѣлни размѣри.

И едното и другото, и познанието и творчеството, взаимно се помагатъ. И за това въ своя прогресъ върватъ заедно, ржка за ржка.

Въ задгробния, въ духовния животъ и двѣтѣ тие дарби — „познанието“ и „творчеството“, ще получатъ своето съвършенство въ пълно удовлетворение на природното стремление.

Казва Христосъ: „*искамъ, гдѣто съмъ азъ, да бждатъ и тѣ*“, (Иоан. 17; 24), съ това получаватъ качеството на вездѣприсѣтствието, слѣдователно и на всезнанието.

Защо? — „*За да глѣдатъ моята слава, която си ми далъ*“. (Иоан. 17; 24).

И по тоя начинъ „*азъ, славата, която ми даде, дадохъ я тѣмъ*“. (Иоан. 17; 22).

Въ какво можи да се състои славата Божия, ако не въ творческата дѣятелность? Какво можи да бжде по-славно отъ прѣимувствето на творческата всемогща дѣятелность да творишъ мирове?

Тази е славата, която Богъ-Отецъ даде на сина, на Богочовѣка, за която Христосъ говори: „*и азъ славата, която ми даде* (да бжде всичкото създадено чрѣзъ него и зарадъ него), *дадохъ я тѣмъ*“.

Духоветѣ на светиитѣ, които ще бждатъ на всегда наедно съ Господа Исуса (1. Солун. 4; 17), които ще сѣдатъ на едно съ него на нѣговия прѣстолъ (От. 3;

21, 21), тъй като *„ще бждатъ тѣ въ него и той въ тѣхъ“*. (Иоан. 17; 21, 23, 15; 4). Та по тоя начинъ ще зематъ участие и въ творческата всемогща дѣятелность.

Духоветѣ на побѣдителитѣ, които пострададъ отъ любовь къмъ ближнитѣ, ще бждатъ служебни духове въ небесното царство и като такива, ще зематъ участие и въ творческата мирова всемогща дѣятелность.

Въ туй се състои *„Божията прѣмудрость, която въ тайно е скрита, и която Богъ отъ прѣди вѣкове е предопредѣлилъ за наша слава“*. (1. кор. 2: 7).

Слава която е едно такъво блаженно състояние, *„което око не е видѣло, и ухо не чуло, и на човѣкъ на сърдцето не е дохождало“*. (1 кор. 2; 9).

Тази небесна слава, това блаженство се добива днесъ на българската голгота — на фронта. Да тичаме на фронта!

Скърбта за падналитѣ на фронта герои пронизава на сродницитѣ сърдцата нато съ мечь.

Страданията, които служатъ за усъвършенствованието на духа, за спасението на душата, не сж само органическитѣ, тѣлеснитѣ.

Духовнитѣ страдания, скърбитѣ причинени отъ накрънение чувствата на любовьта, сж цѣрителни отъ грѣховетѣ, сж мощни за усъвършенствованието на духа въ дѣлото на спасението.

Свети праведния Симеонъ предсказа на Богородица, че тя ще бжде поразена отъ страшна скърбъ: *„И на самата тебе мечь ще прониза душата ти“*. (Лук. 2; 35).

Когато милостивата майка, дѣва Мария видѣ своето възлюбленно чедо, Исуса Христа, разпнатъ и висналъ на кърста, съ страшна смъртна агония, мечове пронизаха нейното, майчино сърдце, мечове на неутѣшима скърбъ, която гори повече отъ силата на пламенъ огненъ.

Поради нейното послушание *„се раба Господня: буди мнѣ по глаголу твоему“* (Лук. 1; 38), което въ послѣдствие имѣ за резултатъ пронизването съ мечь нейното сърдце, тя се удостои да бжде царица небесна,

„облъчена въ слънцето, и луната подъ нозѣтъ ѝ, и вънецъ отъ 12 звѣзди“ (Откр. 12; 1).

Всѣка майка, на която чедото на фронта бѣде ранено или убито, мечъ пронизва сърдцето ѝ отъ скърбъ.

И сродницѣ на мъченицитѣ герои наслѣдватъ царството Божие.

Майката която става причастница на скърбъта богородична поради пронизването съ сжция мечъ на материнската скърбъ сърдцето, така ще бѣде тя причастница и на славата богородична въ царството небесно.

Всичкитѣ майки, на които чедата си пролеятъ кървѣта на фронта, ще бѣдатъ на небето наедно съ Богородица, сѣднали на царски прѣстоли.

И сърузитѣ, женитѣ на пострадалитѣ мъже на бойното поле, и тѣ ще бѣдатъ въ числото на прославенитѣ.

И всичкитѣ сродници, които мечтъ на скърбъта ги за сѣгналъ, поради падналъ на бойното поле сродникъ, ще бѣдатъ спасени и прославени.

Всички: и майки и бащи и сърузи и сродници които иматъ свой герой, падналъ на бойното поле за отечеството, ще се считатъ, и ще бѣдатъ най-щастливи, че иматъ отъ своя родъ мученикъ-покровителъ.

Духоветѣ на мъченицитѣ герои за свободата зиматъ участие въ войната противъ враговетѣ на отечеството.

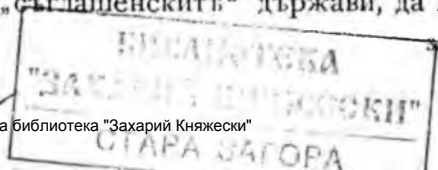
Духоветѣ на всичкитѣ тие мученици-герои, паднали на фронта, зиматъ дѣятелно участие въ войната противъ враговетѣ на нашето отечество.

Отъ падналитѣ на бойното поле, ни единъ не е изгубенъ за фронта: всички зиматъ участие въ борбата.

Тѣ помагатъ всячески: и чрѣзъ повдигане борческия духъ на нашитѣ войници и чрѣзъ възмушаване духтъ на войницитѣ отъ противния, отъ вражеския лагеръ, за да имъ внушатъ страхъ и трепетъ. Още и съ средството да побъркватъ и помрачаватъ ума на ржководителитѣ, на държавнитѣ мъже отъ „сѣглашенскитѣ“ държави, да из-

12060000 1275

Регионална библиотека "Захарий Княжески"

падатъ въ нелогичностъ и противорѣчия: да се хвалятъ, че воюватъ за свободата на народитѣ, когато държатъ подъ тѣжко робство и гнетъ стотици милиони народи, та съ това да ставатъ смѣшни и глушави предъ лицето на всичкитѣ народи; да огласяватъ, че сж направили революция за да прѣмахнатъ царизма, да сключатъ миръ и да пѣма война, защото въ тѣзи война народа си проливаль кървѣта за империалистическитѣ интереси на коварната Англия, а въ сжщото врѣме извършватъ нападения съ голѣми военни сили, като привождатъ хората отъ своя народъ, като говеда — на явно закление; прѣмахватъ монархизма, за да има свобода на мислитѣ и дѣйствиата, а възстановяватъ страшна тиранска диктатура, като колать десетки хилядници народъ за неговото свободно мислене, че не ще война.

И какви не още други дѣствия, резултатъ на тѣхното помрачение, които ги водать въ погибельта?

Богъ е съ България. Побѣдата е наша.

„Истината“, „правдата“, „моралтъ“ — Богъ е съ насъ и духоветѣ на нашитѣ герои, напнали на бойното поле за да изпълнятъ Божиата заповѣдъ за любовта по освобождението на поробенитѣ братия сж, тоже въ борбата съ насъ.

Дързайте, търнете, побѣдата ще бжде наша. Такава е волята Божия: да бжде нѣговото име благословно въ вѣки, вѣковъ, аминъ.

Търпѣние и постоянство, необходимо условие за побѣда и за вѣнчаване съ слава подвижнина.

Казано е: „конецъ дѣло красить“. Тоестъ краятъ увѣнчава дѣлото.

За да бжде благополучно извършенъ единъ подвигъ, необходимо условие е търпѣние, постоянство. Безъ търпѣние, нѣма спасение. Затова Христосъ съвѣтува: „Въ вашето търпѣние спечелете своитѣ души“ (Лук. 21; 19).

Съ подвига на фронта, съ жъртитѣ на нашата голгота какво се търси? Се търси да се спечели слава, честь и безсмъртие. Но кои отъ подвижницитѣ на фронта

се вѣнчаватъ съ побѣдна слава? Ония само които ще потърнатъ до край, които ще постоянствуватъ до благополучното свършване на войната, което е едно добро, славно дѣло — за освобождението на поробенитѣ братия. За тѣхъ е казано: „животъ вѣченъ на тѣзи които съ постоянството въ добро дѣло, търсятъ слава, почестъ и безсмъртие“. (Рим. 2; 7). Защото, казва сжщия апостолъ, славата на „утѣшението и спасението се издѣйствува, се снечелва чрѣзъ постоянството въ търпѣнието на иститѣ страдания, които страдаме и ний“ (2; Кор. 1; 6.).

Единъ младъ войникъ, фетфебелъ, който се прочу за своята храбрость, ми се оплака, че билъ вече умеренъ и нѣмалъ търпѣние. Въ третѣ войни, по всичкитѣ фронтове, вземалъ участие, се билъ неустрашимо. Но страданията на фронта, утѣсненията, трудоветѣ, неспанията, лошото ядене, паразититѣ на които билъ изложенъ, сломили духа му и нѣмалъ вече сила на търпѣние. Правеше намекъ, че било справедливо да се освободи отъ фронта и да му се даде служба въ тила.

Представи си, казахъ му, че всѣки войникъ на фронта, е най-малко като тебе храбръ. Следователно всѣки войникъ ще иска да бѣде премѣстенъ въ тила.

Въ таквъвъ случай кой ще се бие, кой ще пази границитѣ отъ нахлуването на враговетѣ въ България? Удовлетворението на твоето искане е чисто прѣдательство къмъ отечеството.

Войницитѣ на фронта се подвизаватъ за „истината“, за „правдата“ — за Бога, по заповѣдта на когото — за освобождението на поробенитѣ братия, — си проливатъ кръвта. По тази причина тѣ, войницитѣ на фронта, вършатъ дѣлото Божие. Поради това тѣ се явяватъ за служители Божии.

Въ какво трѣба да представляватъ себе си като служители Божий? Ето въ какво: „Въ всичко представляваме себе си като служители Божии: въ търпѣние голѣмо, въ скърби, въ нужди, въ утѣснения, въ биения, въ запирания, въ бъркотии, въ трудове, въ неспания, въ неядения, но — съ чистота, съ благоразумие, съ дълготърпѣние, съ благодать, съ Духа святаго, съ любовъ нелицемѣрна, съ словото на истината, съ сила Божия, съ

оржия на „правдата“ въ дѣсната ржка и въ лѣвата“.
(2. Кор. 6; 4, 5, 6.).

Тие сж фронтонитѣ страдания които угодобяватъ войницитѣ на Христа и на апостолитѣ и които страда-ния трѣба да се понасятъ, не само съ дълготърпѣние, но и съ радостъ. „Възмогвани въ всички сила по могу-ществото на Неговата слава, во всѣко търпѣние и дъл-готърпѣние съ радостъ (кол. 1; 11).

Всѣкой истински, самоотверженъ войникъ, е добъръ войнъ Исусъ Христовъ. На такония войнъ е поржчано: „За това ти прѣтърпи злострадание като добъръ войнъ Исусъ Христовъ“. (2. Тим. 2; 3.).

Добрия войнъ Христовъ е оня, който не мисли и не роштае, че домашнитѣ работи останали въ неурѣдница: тоестъ, че нѣма кой да изоре нивитѣ, да ги посе и да овършее; или че нѣма кой да отвори дукияна и да върти търговията. Защото „никой войнъ се не вишита въ жи-тейски работи, за да угоди на тогози, който го е зель за войнъ. (2. Тим. 2; 4.).

Всички войници се подвизаватъ на бойното поприше, но не всички се вѣнчаватъ, като побѣдители: „Ако би и да се подвизава нѣкой, не се вѣнчава, ако би законно да се не подвизава“. (2 Тим. 2; 5).

Що значи законно или незаконно подвизаване?

Законно значи, когато войника не отпада духомъ; съ дълготърпѣние и съ самоотвѣржение чѣка края на окончателната побѣда; не рошта отъ лишенията и не-згодноститѣ; съ радостъ изпѣлнява войнския дългъ на послушанието и дисциплината, безъ всѣко разсжждение и критика.

Незаконно значи, вършеното въ противоположность на всичко въ гореказаното. А при това още когато се крие, употребява маниери за да се неизлага и да от-бѣгва опасността, като се прѣдставлява за боленъ, или, ако е малко раненъ, си чѣвърка раната за да стане по-голъма; подобно и ония които се нараняватъ, за да се не биятъ на фронта. Подобнитѣ войници, не само не се вѣнчаватъ, но, като прѣдатели, и се наказватъ — за-служено — съ опова, което искаха да отбѣгнатъ — съ смъртта.

Единъ войникъ, напримѣръ, който се билъ самоотвържено и храбро по всичкитѣ фронтове, нѣколко години подъ рѣдъ, а на края, като изгуби търпѣние, пожелае да се освободи отъ фронта и употреби за тая цѣль хитрости въ нарушение на дисциплината, такoвия войникъ незаконно се подвизавалъ, та не само не се вѣнчава, но и губи подвига на всички незгоди и страдания които е понесълъ и претърпѣлъ до тогава. „Защото, който упазилъ всичкия законъ, и погрѣши въ едно, повиненъ бива въ всичко“. (Иак. 2; 10).

Такво нещастие — изгубването на всичкитѣ заслуги — докарва непостоянството и на храбрия войникъ.

Нашитѣ войници сж храбри, не побѣдими. Но се прочуло, че нѣмали постоянство, нѣмали търпение: че били готови да напуснатъ фронта, ако се продължела войната.

Тоя слухъ, тая огласка, ако и да сж невѣрни за всичкитѣ наши войници, но ето, че сж дали надѣжда на враговетѣ ни, да вѣрватъ, че чрѣзъ тая слабостъ, да нанесатъ побѣда и да разгроматъ България.

Извѣстно е, че на нашия, на южния фронтъ, тѣ, враговетѣ ни, нѣматъ успѣхъ. Но тѣ постоянствуватъ да чѣкатъ. Какво чѣкатъ? Тѣхното побѣдоносно оръжие е нашата слабостъ да нѣмаме търпение: така тѣ си мислятъ. Чѣкатъ, отъ нашето непостоянство, отъ нашето нетърпѣние да напуснемъ фронта и тѣ да нахлуятъ и да унищожатъ отечеството ни.

Отъ тукъ става явно, че всѣки войникъ, който покажи такава слабостъ на нетърпѣние — е прѣдатель.

Подобни неволни прѣдатели сж единици.

Ще дадемъ на нашитѣ врагове да разбератъ, че тѣ се мамятъ въ своитѣ надѣжди.

Нашитѣ войници сж религиозни; не сж развалени морално, както сж развалени и покварени войниците на „сѣглашението“.

Въ лицето на Божия помазанникъ, нашия Господаръ, Царьтъ, нашитѣ войници сж Христови войници, защото тѣ се биятъ за „истината, за правдата, тоестъ за Бога, като изпълняватъ заповѣдта Христова за лю-

бовъта, воюватъ и си полагатъ живота за освобождението на поробенитѣ братия.

Тѣ, нашитѣ войници, слушатъ гласътъ на своя вождь — Господа Исуса Христа, Който казва: „претерпѣвий до конца, той спасенъ будетъ“: който претърпи до край, той ще бѣде спасенъ (мат. 10; 22).

Тоестъ, който ще постоянствува, ще претърпи до край, до свършъка на войната, той ще побѣди, той ще получи побѣдния вѣнецъ на вѣчната слава.

На тоя позивъ отговарятъ нашитѣ войници: „не търпимъ, ще постоянствуваме, Христе, до край, до тогава до когато ти си прѣдопрѣдиль да се продължи войната. Ето, во твоето свето име, за освобождението на поробенитѣ братя, охотно и съ радостъ си полагаме на фронта своя животъ, за да живѣемъ въ твой животъ во вѣки вѣковъ. Аминъ“.

Чистотата е гаранция, че войника е свързанъ съ Христа, като чиста дѣва и че го пази отъ всѣка опасностъ; а нечистотата го свързва съ дявола и го излага на всичкитѣ опасности.

Войникътъ, който воюва за „истината“ за „правдата“, т. е. за Бога, въ изпълнение на неговата заповѣдь за освобождението на поробенитѣ братя, се каза че става войникъ Христовъ. Бива послѣдователъ Христовъ, върви съ кърста на рамо по неговитѣ стѣпки на фронта — голгота.

Послѣдователитѣ Христови ставатъ негови братя, а синове Божий.

Съединяватъ се съ Христа — той съ тѣхъ и тѣ съ него — съединяватъ се чрѣзь светия Духъ, и това съединение се нарича „обручение“, т. е. згодяване за Христа.

На годенитѣ за Христа апостолъ Павелъ казва: „ревнувамъ за васъ съ Божие ревнувание; понеже ви згодихъ за единъ мжжь, да ви прѣдставя Христу чиста дѣва“. (2 кор. 11; 2.).

За това на всѣки християнинъ, и особено на всѣки войникъ, е казано: „Пази себе си чистъ“. (1 тим. 5; 22). Отъ какво чистъ? — отъ блудство, отъ кражби, отъ насилия.

Всякой отъ насъ, който се счита за синъ Божии, слѣдователно е съ надѣжда да бѣде съединенъ съ Христа, за да стане участникъ на неговата слава, трѣба да бѣде така чистъ, както е чистъ Христосъ.

Слушайте какво казва Евангелиста по тоя въпросъ: „Възлюблении, сега сме чада Божии; и още не се е явило какво ще бѣдемъ; но знаемъ, че, когато се яви, ще сме подобни нему (на Христа); защото ще го видимъ както е. И всѣкой, който има тази надѣжда на него, очистува себе си, както е онъ чистъ“. (1 Иоан. 3, 2, 3).

Блудодѣянieto осквернява човѣка. Всѣки грѣхъ е и беззаконие (1. Иоан. 3, 4.), но грѣхътъ на блудството е най-мърсенъ грѣхъ: нѣма по-страшенъ грѣхъ отъ него, грѣхъ, които отвърщава Бога.

Защо блудството е такъвъ отвратителенъ грѣхъ? защото всѣки грѣхъ, който би извършилъ човѣкъ, е вънъ отъ собственото му тѣло, а блудството е грѣхъ, които осквернява собственото му тѣло. (1 Кор. 6; 18).

Защо се счита, че блудодѣянieto е най-мързъкъ грѣхъ, и то — противъ Бога? Ето защо? Човѣкътъ е създаденъ съ прѣдзначението да бѣде съединенъ съ Бога, чрѣзъ Богочовѣка, Господа Исуса Христа.

Това съединение се извърши чрѣзъ крѣстнитѣ заслуги на Христа.

Ние, християнитѣ, чрѣзъ свръзката на свѣтния духъ, образуваме единъ организмъ, едно тѣло, на което глава е Христосъ. Това тѣло е църквата, т. е. Христосъ.

Ние сме членове на тѣлото Христово. За това „тѣлото не е за блудодѣяние, а е за Господа, и Господъ е за тѣлото“. (1. кор. 6; 13).

Когато мъжътъ не е ожененъ, и жената не е омъжена — тѣ не съставляватъ човѣкъ: мъжътъ е само мъжъ, и жената само жена. Тѣ сж — несвързани — двѣ половинки.

Но, когато се свържатъ, и двата: „мъжътъ и жената правятъ единъ човѣкъ. При съединението и двамата ставатъ една плътъ; защото ще бѣдатъ, казува, двамата въ една плътъ“. (1. кор. 3; 15).

И така има мъже женени, които си позволяватъ да лѣжатъ съ чужда жена: тѣ ставатъ една плътъ съ

нея; и има и мъже неженени, които се съвокупляват съ блудница, и тѣ ставатъ едно тѣло съ блудницата.

Ние, които грѣшимъ съ прѣлюбодѣянieto, много нѣщо забравяме: първо, че сме удове, членове отъ тѣлото Христово; второ, че при съвокуплението съ чужда жена, или жена съ чужди мъжѣ, ставаме: „мъжътъ едно тѣло съ блудницата, а жената едно тѣло съ блудникътъ“.

Апостолътъ ни вика въпросително: „Незнаете ли, че вашитѣ тѣла сж удове Христови? И тѣй бива ли да зема удоветѣ Христови и да ги направиа удове на блудница?“ (1 Кор. 6; 15)—нѣма по-голямъ прѣстѣпление отъ това гдѣтода правишъ членоветѣ Христови, членове на блудница, или на блудникъ.

Който се съединява съ блудница, става блудникъ; и която се съединява съ блудникъ, става блудница.

Въчто то се състои великото прѣстѣпление на блудника, както и на блудницата?

И едниа, и другата, като удове Христови, съ своето блудоуѣяние, се опитватъ да осквернятъ тѣлото Христово! Ужасъ!....

Нѣма по-долно, по-мерзко отъ това, щото единъ мъжъ да прѣгрѣша, да цѣлива — да става една плътъ съ една мърсница; сжщо и една жена — да става една плътъ съ единъ мърсникъ!

Кой ще се рѣши щото единъ иорганъ, намѣренъ на гнойщето, оцапанъ, омърсенъ, съ който се покривали множество мърсни хора, напр. шигани, да го земе, да лѣжи и да се покрива съ него? Блудницата и блудникътъ по-мърсени сж отъ тоя смърдливъ иорганъ. „Бѣгайте отъ блудоуѣянieto“, ни вика апостолътъ. (1. кор. 6 18).

Блудоуѣянieto има и други много лоши слѣдствия.

Блудникътъ (който лѣжалъ съ чужда жена), както и блудницата, (която лѣжала съ чужди мъжѣ) немогатъ да водатъ честитъ сыружески животъ. Както счупения грънчарски сждъ, неможи да се залѣни здраво, а прилѣпенъ, отъ малко допиране, готовъ е всѣка минута да хлопне, такъвъ бива и сыружеския животъ на лица, които недопазили цѣломудрието, а се осквернили съ чуждо лице. Тѣ немогатъ да образуватъ счастливо съмейство. Нѣма да има довѣрие между сырузитѣ. Подо-

зрѣние ще бѣде хвърлено върху произхождението на дѣцата: не сж ли тѣ крадени—копилачета?

Голѣмото нещастие се състои въ това, че потомцитѣ: синове, внучета и правнуци, ще се раждатъ съ природното стремление на развратъ. Тѣ ще бждатъ прѣлюбодѣйчища. Тѣхната проклѣтия ще падне върху главитѣ на родоначалницитѣ, ще се създаде поколение отъ безчестни развратници. Покварува се, по тоя начинъ, единъ цѣлъ народъ

Само Мойсеевия законъ прѣдвидѣлъ ясно грамаднитѣ лоши послѣдствия отъ блудодѣянieto. Уловения на прѣстѣпленieto блудникъ или блудница, да се убие публично съ каменѣе, повелѣва тоя законъ.

Войникътъ е изложенъ на голѣма опасностъ да бѣде съблазненъ и въвлеченъ. Оня войникъ, който извърши прѣстѣпленieto на блудодѣянieto, се излага на голѣми нещастия. Той губи, прѣди всичко, заслугитѣ отъ своя подвигъ на фронтовитѣ страдания. Чрѣзъ своето блудодѣяние развраца сѣмействата, а чрѣзъ тѣхъ — народа гдѣто воюва. По тоя начинъ такъвия войникъ се явява не освободителъ на поробенитѣ братия, и не защитникъ на „Божията правда“ и на „истината“, а заробителъ, и сквернителъ.

Той се излага и на куршумитѣ на неприятеля. Нечистия войникъ служи за гърмоотводъ на неприятелскитѣ куршуми и гранати; а чистия — за отблъсване на тия смъртоносни орждия. Ето единъ примѣръ:

Единъ примѣръ за не побѣдимата сила на морала.

На 24 декемврия е паметъта на прѣподѣния Отецъ монаха Николаа. Въ неговото житие се разказва слѣдующия интересенъ случай по въпроса.

Во врѣмето на Гръцкия царъ Никифора, Николай бѣше войвода. Имаше нѣколко полкове подъ своя войска власть.

Единъ нжтъ, когато царъ Никифоръ, водеше война противъ Българитѣ и Николай излѣзе съ своитѣ войски и тръгна за бойното поле.

Тръгналъ на война, нжтуваше самъ къмъ своитѣ

полкове. Мъркнало на нѣтъ. Влѣзе въ една странноприемница за прѣнощаване. Съ стопанина на гостилницата вечерялъ наедно.

Помоли се усърдно Богу, прѣди да си лѣгне. Гостилничарътъ имаше дѣщеря, на зрѣла възраст, мома.

Когато момата видѣла войводата, огнь на блудно желание се запалилъ въ сърдцето ѝ, възбудено и разгорено отъ сатанинско дѣйствиe.

Въ втората и третата стража на нощта, околу полунощъ, тя се рѣшила и дошла въ стаята гдѣто сѣдѣше войводата. Пристѣжнила полечка, тихомолкомъ, при ода-рѣтъ на войводата, побутнала го и го събудила. Съ думи блудни съблазнителни и съ движения безсрамни го канела и го влечела да направатъ скверно смѣшание, блуденъ грѣхъ. Войводата ѝ казалъ: „престани, о момиче, отъ това сатанинско лудо, блудно желание. Пази се: не пожелавай да омърсишь твоето моминство, и мене, окаяния, да свалишь въ глѣбината на Ада“. Отъ тие думи засрамена момата се отдрѣсна и си отиде сконфузена. Но, подирѣ малко, разпалена отъ блудното желание, пакъ дойде при него. Раздразняваше го и го принуждаваше да направятъ грѣха. Тоя цѣломудренъ мжжь втори нѣтъ я отблъсна и я отстрани, като ѝ каза: „махни се отъ мене“. Но тя, разпалявана отъ блудния бѣсъ, неможа да се стѣрни, та — „срамъ-несрамъ“ — му дойде трети нѣтъ съ настояване да си удовлетвори плътската страсть. Тогава войводата захвана остро и рѣшително да ѝ дума така: „О, несчастна страстнице, и клѣта блуднице, изпълнена отъ безсрамие и блудно лудуване! Не се сѣщанъ ли, че бѣсоветъ те разпалятъ и те възмушаватъ съ цѣль да разтлѣятъ твоето дѣвство, да опозоратъ твоето моминство, а наедно съ това да изложатъ на присмѣхъ и поругание и тебе, и родителитъ ти и твой родъ и всичкитъ приятели и познати? И главно, твоята душа да я бутнатъ и хвърлятъ въ Ада, плячка на дявола? Не вижданъ ли, че азъ, най-малкия, отивамъ на война и на кръвопролития противъ варварски народи? Не трѣба ли да пазя чистотата и светостъта за да имамъ Божията помощъ? Какъ да оскверна, да омърса моето тѣло и душа сега, когато отивамъ на война, на

смъртна борба? Не, съ Божията помощ, нѣма да на-
права това. Иди си, махни се отъ менъ, нечистий душе!“
По тоя начинъ, съ такива остри думи, я отмахна и я
изпрати крайно посрамена.

Като се съмна, Войводата стана, помоли се Богу,
и тръгна въ своя пѣтъ.

Въ слѣдующата нощъ, като спеше, видѣ сънъ. Прѣд-
става му се, че стои въ едно прозрачно и свѣтло мѣсто.
Глѣда близо до себе си единъ великанъ, който своята
дѣсна нога, сложилъ върху лѣвата. Казва на Войводата:
„Виждашъ ли войскитѣ отъ двѣтѣ страни? Какво става? —
Да, виждамъ господине, че гърцитѣ побѣждаватъ бълга-
ритѣ. Погледни сега, рече исполина, къмъ мене. По-
гледна и видѣ, че исполина, лѣвата нога си сложи върху
дѣсната. И ето, вижда войводата, че Българитѣ се укрѣ-
пиха, та побѣждаватъ и колятъ непощадно гръцкитѣ
полкове.

Като престана съчѣта, исполина рече на войводата:
разгледай внимателно изкланитѣ трунове, и кажи, какво
виждашъ? А той, като разгледва, видѣ, че всичкото поле
е изпълнено отъ труноветѣ на мъртвитѣ, а по срѣдата
между всички има само едно мѣсто праздно и зелено,
только праздно, колкото да лѣжи само единъ човѣкъ.
Като видѣ това, каза на исполина: „Господине, всичкото
поле е изпълнено отъ труноветѣ на изкланитѣ непо-
щадно гърци, а оставено праздно само едно мѣсто кол-
кото да лѣгне единъ човѣкъ“. Тогава исполина каза на
войводата: „и така ти какво мислишъ, какво значение
има това? А той отговори: невѣжа и простакъ съмъ,
Господине, и нищо не мога да разбере какво значи това.
Пакъ тоя страшния исполинъ му рече: „онова мѣсто на
праздната и зелена земя, което виждашъ, че има лѣга-
лице само за единъ мъжъ, бѣше приготвено за тебе.
Ти закланъ опредѣленъ бѣше да лѣжишъ на това праздно
мѣсто, да лѣжишъ убитъ съ твоитѣ другари и да изпъл-
нишъ празнотата на това мѣсто. Но понеже прѣзъ ми-
налата нощъ ти води борба съ оня блуденъ триоплетенъ
змия, който се опитваше да те убие чрѣзъ блудното съ-
грѣшение, мъжки си го отблъсналъ отъ себе си и си го
побѣдилъ: ето затова ти самъ себе си запази отъ по-

сбъчване и убиване, и онова зелено лѣгалище го направи да остане непълно, а праздно. И така ти спаси и душата си наедно съ тѣлото ти. Ето за това, като се освободи отъ смъртта, за напредъ на мене ще послужишъ, винаги“.

Николай, като видѣ и чу тие нѣща, се потресе и, уплашенъ, се събуди, изпълненъ отъ страхъ и ужасъ. Като стана, се молене на Бога за своитѣ войници.

Се наченала войната. Съчѣта отъ двѣтѣ страни била голѣма. Първо гърцитѣ надмогнали и побѣждавали българитѣ. После внезапно, ненадѣйно се завзели българитѣ и наченали да побѣждаватъ гърцитѣ. Българитѣ, като разлютени звѣрове, нападнали съ голѣма храбрость и жестокость на гърцкитѣ полкове, немилостиво ги гонили и ги клали. Въ малко врѣме гърцката военна сила падна отъ острилото на българския мечъ. Само царь Никифоръ едвамъ съ малка дружина можа да избѣгне.

Тогава блаженный Николай войвода, който видѣ изпълнението на сънътъ за унищожението на гърцкитѣ полкове, благодари на Бога за своето спасение отъ съчѣта.

Трогнатъ отъ Божията за него милость и съкрушенъ отъ жалость за погибельта на толко войници, остави своя войводски санъ. отиде въ единъ манастиръ, да плаче и да ридеа неутѣшно за изгубването на войницитѣ.

Много години по работи на Бога прилѣжно, стана единъ отъ великитѣ и прозорливи отци, на които стана другаръ горе на небето въ Господа Нашего Исуса Христа, комуто слава да бѣде въ вѣки вѣковъ. Аминъ“.

Моралътъ на войводата послужилъ за нѣговото спасение отъ съчѣта.

Това избавление отъ налѣжащата опасность, на обикновенъ языкъ се казва „чудо“. Това чудо има и практическо, научно обяснение.

Извѣстенъ е фактътъ, че *силата е въ духа, а не въ тѣлото*. До колкото бѣде силенъ духътъ, до толко бива силенъ и организма на тѣлото.

Силата на духа не е еднаква, е *колеблема*. Усилването, както и ослабването на духа, сж поставени въ за-

висимостъ отъ извѣстни условия. Има условия които правятъ духа да бѣде силенъ до безиредѣлни размѣри — до Всемогъщество; има условия пакъ които го изнемогаватъ до край.

Духътъ на човѣка е отъ Духа Божий, произхождение, вдѣхновение Божие. (Бит. 2; 7.). Дарованията на святия Духъ *сж различни*. Даватъ се на вѣрующитѣ по мѣрката на съвършенството на всѣкого одного отдѣлно.

На пълно съвършенния въ религиозно-морално отношение човѣкъ се дава възможность *да се съедини съ Бога*. Чрѣзъ вселяването на Духа Божий въ човѣка същественно, се извършва съединението на човѣка съ Бога.

Съединения съ Господа, единъ духъ става съ него, споредъ реченото: *„който се съединява съ Господа, единъ духъ е съ него“*. (1. Кор. 6; 17).

Се рече, че човѣшкия духъ и Божия сж еднородни. При това съединение, като еднородни, преобладающе положение заема Духътъ Божий. Духътъ Божий е сила всемогъща. На съединения съ Бога се дава такава сила.

Съ тая сила маленкия Давидъ побѣди изнолина Голията; — Несторъ — побѣди великана Лия. И редъ подвижници и святии — съ тая сила — *„побѣдиха царства, работиха правда, сполучиха обѣщания, затулиха уста на лъвове, угасиха сила огненна, избѣгнаха отъ острото на ножьтъ, замогнаха се отъ болѣститѣ, станаха силни на бой, обѣрнаха въ бѣгство чужди войски“*. (Евр. 11; 33, 34).

За получаване на тая сила условието е „съединението съ Бога“, а пакъ средството за това съединение е: *„вѣрата съ висния мораль, съ чистотата“*.

Отъ друга страна Духътъ отпада, ослабва и изнемогва до край, до послѣдно безсилие.

Както съединението съ Бога е условие за усилянето на духа до послѣдни размѣри, както се каза погорѣ, така и съединението съ злия, съ дяволския духъ, е причина за ослабването на човѣшкия духъ до послѣдни размѣри. Срѣдството чрѣзъ което дяволския духъ завладява духа на човѣка е безвѣрието, развратътъ и, въ обще, неморалнитѣ дѣйствия.

Безсилието на духа се обнаружва въ слабостъ, въ страхъ, въ трусость и слабодушие.

Положението на духа се открива във качеството на волята.

Силния дух създава силна воля. Слабия дух — слабодушие, безволие. Постоянството във всяко предприятие е резултат на силната воля. Слабата воля, резултат на слабия дух, създава непостоянство, малодушие.

Нормалното състояние на духа, създава нормално положение на тялото. Измъненото положение на духа, изменява и онова на тялото.

Духът ръководи и управлява функциите на телесния организъм. Във този случай, под духът, се разбира волята.

Едни от функциите се командуват от волята без участието на нашето съзнание, а други — чрез съзнанието.

Мислите представляват духа, които движат волята.

Телесния организъм чрез духа има сили. Има обстоятелства, от които можем да забележим действието на тие сили. Силите са електризъм. Последния има две положения: едно — насивно-привлекателно; друго — деятелно-отласкателно.

Духът, чрез мислите, движат тие сили. Значи Духът е пазачът на тялото, да не го нападнат разрушителни елементи.

Примери: когато на улицата се срещнем с някого, и се записат мислите ни във дълбок разговор, ако откъм гърба ни вие и слаб втрещ, ние ще се простудим, защото пазачът — мислите били отвлечени, записани.

Зимно време, на вятър, във студа, във дръхтите, във каквито сме си облечени, не се простудяваме при бодростта на духа. Но ако, във топла стая, със сжичите дръхти си легнем и не се покривем със особенни покривала, ще се простудим. Защо? Защото при спането духът чрез мислите не бодърствува.

Във будно състояние на вятър, във студа, не се простудяваме, а във заспало и във топла стая се простудяваме, със едни и сжичи дръхти облечени.

Във будно състояние силата на организма отласка

атмосферическите разрушителни за организма влияния; а въ заспало ги привлича.

Трети примѣръ. Единъ интелигентенъ българинъ съ европейско образование, страдаше отъ душевна болѣсть, придобита въ Солунските затвори прѣзъ юлското възстание отъ 1903 година. Той се церѣше на Аязмото, първоначално съ духовни, внушителни средства, а послѣ и съ физически.

Неговите мисли бѣха плѣнени. Бѣха нѣгдѣ отвлѣтѣли далечъ и наблюдаваха мисленно, чрѣзъ въображението нѣкои страшни сцени и събития. Затова глѣдаше като воле: поглѣдътъ му бѣше отвлѣченъ. Мислитѣ, като изобразители на духа, сиречь на волята, бѣха отстранили съ себе си и нѣговата воля.

Той бѣше си изгубилъ окончателно волята. Нѣмаше воля.

За всичко трѣбваше да му се внушава, — чужда воля да послужи за негова. Ако не му каженъ: сѣдни — не сѣднува; — стани — не станува.

Ако не му речешъ — яжъ — не яди и проч. за всичко, за всѣко дѣйствиe: лѣгни-стани-яжъ-неяжъ вече — трѣба да му се заповѣда, да му се внуши.

Тѣлесния му организъмъ бѣше слабъ до мъртвило. Функционирането на кръвта му бѣше изоставена на произволъ. Побутнуването по повърхността на нѣкоя часть отъ тѣлото му съ клѣчка, избухнуваха отъ порветѣ му капчици кръвъ.

Се употрѣби чрѣзъ внушение едно срѣдство което да му възвърни мислитѣ, съзнанието — тоестъ волята. Отъ лѣкаря—внушителъ бѣше поржчано на околнитѣ му, при които живѣеше, че „когато забѣлежите, че пациента начене да плаче, обадете ми по телефона, защото това значи, че той оздравѣлъ“. И наистина оздраве. Повърна му се волята. Здравето му стана крѣпко. Правеше голѣмо движение и се миеше съ студена вода. Цѣль день въртеше центрифугата. Като кочанъ стана здравъ.

И така имаме положенията:

а) Духътъ се усиља, чрѣзъ моралъ; съ усиљването на духа се усиља волята: организма става крѣпакъ и

силенъ. Силата на духа се дължи на сединението духа човѣшки съ Духа Божий.

б) Духътъ ослабва поради неморални дѣйствиа; нѣговата слабостъ послужва за ослабване или за унищожението на волята; смутения духъ, разстроена воля внушава страхъ, непостоянство и произвежда парализия на организма. Ослабването на духа се дължи на завладяването човѣшкия духъ отъ дяволия духъ.

в) Духътъ е сила. Силата е електричество или радий. При своето *нормално* състояние, когато е свободенъ отъ властѣта на злия духъ, има свойството да отблъсква всичко, което иде да разруши организма, въ който обитава, и да събара всичко което му противостои.

При своето пакъ *ненормално състояние*, когато е заробенъ отъ злъхъ духъ, има качеството да привлича, като по електрически токъ, всичко, което иде да разруши организма на своето жилище и да отстѣгна предъ всѣко насилие, което му се изпречва за противодѣйствие.

Има повѣрие, че има лица, които *куршумъ не ги лови*. Тоже има лица, които въ заплата на истината и правдата, сж неустрашими. Тѣ, съ силата на духа, побѣждаватъ и на бойното поле, както на политическото и на моралното полета. Куршумъ и страхъ не ги лови. Нищо неможи да сломи тѣхния духъ. Това сж духоветѣ на моралиститѣ, съединени съ Божия духъ.

Има пакъ и лица, които, гдѣто и да се криятъ, отъ страхъ, куршумътъ и гранатата, гдѣго и да хвърчатъ, ще ги намѣратъ за да ги чукнатъ. Страхътъ, създаденъ отъ ненормалното състояние на духа, като грѣмоотводъ, привлича къмъ себе си орждията на смъртъта. Неморалнитѣ лица сж низкопоклонницитѣ, подлизуркитѣ, шпионитѣ, лъжесвидѣлитѣ — орждията противъ „правдата“ и „истината“.

Моралътъ на Николай го спаси отъ сѣчѣта, го избави отъ явната смъртъ. Неговия високъ мораль се показа и отъ неговата жалъ за надналитѣ на бойното поле нѣгови войници. Той се отгѣгли въ пустинята и посвѣти живота си въ плачъ и молитви за своитѣ войници, изклани на бойното поле. Това е любовъ, която дава сила

на духа, като го присъединява съ Божия духъ, който е „любовъ“.

На бойното поле падатъ убити и лица съ силна вѣра и съ високъ моралъ, като награда отъ Бога за тѣхния добръ животъ.

Нѣма човѣкъ безгрѣшенъ. Само единъ Богъ е безгрѣшенъ. Всички грѣшимъ, кой по-малко, кой по-вече. „Ако речемъ, че грѣхъ нѣмаме, сами себе си лъжемъ и истината не е въ насъ“. (1. Иоан. 1; 8).

Има грѣхове несмъртни, и грѣхове смъртни. (1 Иоан. 5; 16). Първитѣ се прощаватъ, а вторитѣ не се прощаватъ. Не че Богъ не прощава смъртния грѣхъ. Защото нѣма грѣхъ, който да преодолѣе Божието милосърдие. Смъртносѣгрѣшившия, като закоравѣлъ грѣшникъ, не се разкайва, нито се кае, защото неиска и неприема опрощение.

Има хора заслужили прѣдъ Бога. Прѣдопредѣлено е отъ Бога, да бждатъ тѣ прославени въ царството небесно.

Да се пренесемъ мисленно въ царството небесно. Ето, виждаме че на 12 прѣстола на небесната слава, сѣдатъ 12-тѣ апостоли.

Това положение е открито предъ взора на всичкитѣ хора, колкото сж проживѣли отъ Адама до скончание вѣка. Всички тие ще протестираатъ и съ единъ гласъ ще извикатъ: „Господи, гдѣ е твоята правда? Нали и апостолитѣ грѣшиха, макаръ и не смъртни грѣхове, зацо ги възнаграждавашъ като безгрѣшни, като несѣгрѣшивши? Нали апостолъ Петръ се отрече три пжти отъ тебе? Нали апостолъ Павелъ гонеше църквата Божия? (Мат. 26; 34. Гал 1; 13.). . Отговоръ: „за своитѣ прегрѣшения тѣ се покаяха и понесоха страдания, като свършиха живота си мъченически. Всичкитѣ апостоли, съ исключение на единъ, свършиха живота си мъченически. Чрѣзъ мъченическата смъртъ се очисти всѣко пятно на прегрѣшенията имъ. Чисти отъ всѣкакъвъ грѣхъ, сѣдатъ на едно съ Христа на прѣстола на небесната слава.

За сжщата причина и лицата съ високъ моралъ па-

дать убити на фронта, като Божий угодници, за да бъдат прославени във царство небесно, безъ пятната на прегрѣшенията.

Въоруженитѣ съ вѣра и мораль, които сж паднали жьртва на бойното поле, сж ония, за които казва Христосъ, че съ своята смъртъ „побѣждаватъ, на които обѣщава, че ще имъ даде да сѣднатъ съ него на прѣстолътъ му, както и той побѣдилъ и сѣдналъ съ отца си на нѣговия прѣстолъ“. (Откр. 3; 21).

**Слабостта на Българина къмъ красивия полъ е орж-
нието, съ което враговетѣ — гърци и сърби —
побѣждаватъ Българитѣ.**

Тази слабостъ на българина къмъ красивия полъ е историческа.

Въ политическо отношение, тя много коштувала, и днесъ коштува на България.

Извѣстно е, че гъркинитѣ се отличаватъ по своята красота. И сърбкинитѣ не надагъ по-долу.

Както се знае отъ историята, българитѣ често-пжти дохождали до стѣнитѣ на Цариградъ. Но бивали побѣждавани отъ гъркинитѣ и се връшали назадъ съ праздни ржцѣ.

Сърбитѣ пианици, а българитѣ — да прощавате — блудници. Любенъ Каравеловъ опредѣлилъ, като реклъ : *„сърбитѣ си изпили царството, а българитѣ си го изнохабили по женкарство.“*

Въ старо врѣме, чрѣзъ гъркинитѣ, жечи на българии войводи и голѣмци, гърцитѣ прилагали въ изпълнение своитѣ пѣклени планове противъ България.

Три царства били разбърквани и приготовлявано надането имъ чрѣзъ това срѣдство.

И въ днешно врѣме ще срѣщнете гъркини въ много кжци на нашитѣ войводи.

Въ Балканската война, шпионска роль се изигра успѣшно отъ гърцитѣ противъ България.

Устрояванитѣ въ моравска България чети и бунтове противъ България, се дължели на сжщата причина. Тамъ, по кжцитѣ на нашитѣ голѣмци, шетали прѣкрасни сърб-

ски момичета. Някои наши войводи, засладени, при жива законна жена, си взели и по една красавица сръбкиня, за втора, дошълнителна жена, и си напуснали длъжността.

Сърбитѣ, чрезъ своитѣ красиви момичета, побѣждаватъ нашитѣ въ моравска България. Грози ни голѣма опасностъ отъ тази наша слабостъ.

Противъ това зло има едно сръдство, препоручено отъ апостола Павла, който казва: „за да нѣма блудодѣянния, всѣки мжжъ да има своята жена, и всѣка жена да има своя мжжъ“. (1. Кор. 7; 2).

За сега, въ новоосвободенитѣ земи, да се изпрацатъ служителни — военни и цивилни — женени, съ задължението да водатъ съ себе си своитѣ жени.

Блудодѣянieto е единъ развратъ, който подкошава основитѣ на сѣмейството, развратява държавния строй и уничтожава единъ народъ. Франция — за тази причина — е осждена на погибелъ; това показва статистиката на ражданията. За предовращение на това уничтожително зло, Мойсей е узаконилъ смъртно наказание на всѣки блудникъ и блудница, побиване отъ народа съ камене.

Съобщението на мжжъ съ жена и на жена съ мжжъ е природна потребностъ въ зрѣла възраст, трѣба прочес да се предполага, че мжжътъ, както и жената, несъпружени на врѣме, трѣба да си крадатъ — да прѣлюбодѣйствуватъ.

За относително ограничение на злото, ето какви мѣрки могатъ да се зематъ: 1) на никой мжжъ, който не е ожененъ и на никоя жена, която не е омжжена, да се не дава никаква служба: административна, сждебна, военна и учителска; 2) всякой мжжъ и всѣка жена, несъпружени, да плащатъ данѣкъ отъ 100 лева, най-сиромашътъ, до 10—20 хиляди лева състоятелния; и 3) който не иска да плаща тоя данѣкъ, на мѣсто заворъ, да се скопява.

Има противорѣчия: на фрона не могатъ да се водатъ жени; женени немогатъ да слѣдватъ висшето си образование. Единственното радикално и цѣлесъобразно сръдство е Мойсеевия законъ: който се улови въ блудодѣяние, да се наказва смъртно.

Въ задгробния животъ се открива картината на положението на ония, които на фронта се подвизавали, канто и на ония, които въ тила се обогатявали.

Всички отъ насъ, съврѣменници на днешната не бивала досега страшна война, единъ близъкъ день, като човѣци съ плътъ, ще измрѣмъ и ще заминемъ въ вѣчността.

Съ духоветѣ си ще се намѣримъ на оня, задгробенъ духовенъ свѣтъ. Всичко, като прѣдъ оглѣдало, ще ни бѣде открито, и всички ще се познаемъ.

И какво ще видимъ? — Ще видимъ, че всички ония, които наднаха на бойното поле, или прѣтърпѣха различни страдания, чрѣзъ рани и други лишения и тѣгоби, — ще видимъ, че сж на голѣма почестъ и слава и че, наедно съ Богочовѣка — Христа, хвърчатъ по небесата, по милиардитѣ звѣздни мирове, — хвърчатъ и лѣтятъ съ силата, съ бързината не само съ електриката, но и съ оная на мислитѣ.

Ония пъкъ отъ насъ, които гледаха какъ — и какъ да запазятъ своя животъ, както и ония, които умратъ спокойно на кревата, ще видятъ, че стоятъ много низко, ограничени: и день и ноць ще плачатъ и ще викатъ: „О, защо бѣхте толкова глунави, те гледахме и се стараѣхме всячески да запазимъ живота си! Ха, сега, що полза, що мирифетъ, че го запазихме? нали пакъ умрѣхме, макаръ и на кревата? Търпи ли се това унижение и ограничение?“ Ще си чукатъ и блѣскаатъ главитѣ, ще скърцатъ съ зѣби противъ себе си законително, и ще викатъ: „Ей глупецо, защо неизползува случаятъ съ войната да си пролѣвие на бойното поле кървята, та сега да си въ свѣтлината наедно съ Христа — Бога и да сѣдеше на трапезата на небесната му слава! Нѣма ли нѣкой отъ майка роденъ, да отиде и да каже на моитѣ братя и на моитѣ сродници, тамо долу, живуци на земята, — да имъ каже да тичатъ на фронта, да се биятъ геройски на бойното поле, безъ да жалятъ живота си, за да не дойдатъ и тѣ, на това мѣсто на мъчението“?! (Лук. 16; 28.).

А пакъ ония отъ насъ, които гледаха да използватъ нещастнето на своитѣ еднородци отъ войната, та

се грижѣха по разни начини да се награвятъ и обогатятъ, ще видятъ, че сж хвърлени въ дъното на страшния мраченъ адъ, ще бждатъ заставени да четатъ снечеленитѣ пари, да ги четатъ вѣчно и да виждатъ, че глупостъ вършатъ: четатъ, но какво четатъ? — вѣтрѣ. Неискатъ, но немогатъ да не четатъ: ужъ пари четатъ! ще четатъ вѣчно съ скърцане зжби противъ себе си, съ дива проклятия.

А пъкъ злитѣ духове, дяволитѣ, ще имъ наливатъ въ устата разстолено злато и сребро и ще имъ викатъ: „На... яжте и наситете се, златолюбци!“ Болкитѣ отъ наливания въ устата имъ разстопенъ металъ, ще бждатъ по-силни отъ болкитѣ, които би се почувствували, ако би тоя стопенъ металъ ни бѣше билъ налѣтъ въ устата при тѣлесния ни животъ! тежко имъ! това наливане ще продължава да се повтаря непрестанно — вѣчно, въ вѣки вѣковъ — на Ви вамъ обогатяване злоунтрѣблено?!

Болкитѣ, плачѣтъ, скърцането съ зжбитѣ и озвѣрената проклетия противъ себе си, ще бждатъ нескончаеми, во вѣки вѣковъ.

Днешната война за нашия народъ ще послужи щото ония отъ насъ, които самоотвержено се подвизаватъ на фронта, да наследятъ царството Божие, да пълнятъ раятъ, да лѣтятъ по всемирътъ и да зиматъ участие въ творческата слава Божия, а за други, за ония, които въ тилътъ гледатъ чрѣзъ лакомия и злоупотрѣбления да се обогатятъ — ще послужи войната да бждатъ натикани въ страшния пъкълъ на мрачния адъ, гдѣто се слуха само плачъ, ридане, пшканае, скърцане съ зжби и проклѣтии!!! да си отваряме очитѣ и да разберемъ какво бждше си готвимъ.

Тичайте на фронта, и бѣгайте отъ несправедливитѣ печалби, за да славите Бога во вѣки, вѣковъ. Аминъ.

К Р А Й.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е.

1. Какви резултати има днешната война за нашия народъ въ духовно отношение.
2. България има мандатъ отъ Провидѣнието.
3. Земния животъ мимолѣтенъ: незаслужава щадене во името на висши интереси.
4. Всѣко природно стремление получава удовлетворение.
5. Познанието, като животъ, а всепознанието — животъ вѣченъ.
6. Призванието на човѣка да се усъвършенствува до висшитѣ стъпни на познанието — до всепознанието задъ гроба.
7. Човѣкътъ е духъ облѣченъ въ тѣло. Грѣхътъ е смъртъ за духа.
8. Интереса на човѣка изискува да напусне по-скоро тѣлесния животъ.
9. Въ задгробния животъ се достига висшето съвършенство на всепознанието.
10. Страданията усъвършенствуватъ духа.
11. Въ съединението съ Бога се достига висшето съвършенство — славата Божия.
12. Начинътъ — какъ става съединението съ Бога.
13. Само посрѣдствомъ Бого-човѣка става съединението съ Бога-Отца
14. Условието за съединението съ Бога — любовта.
15. Спасението — царството Божие се заключава въ вездѣприсѣжтствието и всепознанието.
16. Любовта, която ни съединява съ Бога, е оная която се изразява въ самопожертвуването за поробенитѣ брата.
17. Себеотричането е слѣдване по стѣпките Христови.
18. Фронта е за насъ Голгота.
19. Послѣдователитѣ Христови ставатъ негови сънаслѣдници на славата Божия.
20. Който щади живота си, ще изгуби душата си.
21. Фронта спасителенъ — прѣбражда нашия народъ.
22. Побѣждаватъ и добиватъ сила и властъ ония които воюватъ за правдата и истината.
23. Борцитѣ за истината и когато падатъ ранени или убити на бойното поле побѣждаватъ.
24. Който си пожертвува живота на фронта, става побѣди-

тель, подобно на Христа на Голгота, и ще сѣдне на прѣстола на небесната слава, на който сѣдна побѣдителътъ Христовъ.

25. Въ вездѣприсѣтствието и всезнанието се заключава небесната слава.

26. Ранитѣ, добити на бойното поле, сж орденa, който прославява героя въ царството небесно.

27. Какъ се носятъ страданията Христови?

28. Подвижницитѣ на фронта ставатъ братия Христови, синове Божий.

29. Въ что се състои славата Божия, която наследватъ борцитѣ за истината?

30. Скритата Божия Прѣмудрость.

31. Познанието.

32. Всепознанието.

33. Вездѣприсѣтствието.

34. Творчеството.

35. Човѣкътъ е творецъ.

36. Какъ творитъ Богъ—Отецъ

37. Творението върши Отецъ чрѣзъ Богочовѣка.

38. Въ творческата дѣятелностъ зима участие и човѣкътъ.

39. Творческата и познавателна дарби се развиватъ въ бж-дѣния животъ до безпредѣлностъ.

40. Скърбта за падналитѣ на фронта герои пронизава на сродницитѣ сърцата като съ мечъ.

41. И сродницитѣ на мченицитѣ герои наследватъ царството Божие.

42. Духоветѣ на мченицитѣ герои за свободата зиматъ участие въ войната противъ враговетѣ на отечеството.

43. Богъ е съ България. Побѣдата е наша.

44. Търпение и постоянство, необходимо условие за побѣда и за венчаване съ слава подвижника.

45. Чистотата е гаранция, че войника свързанъ съ Христа, като чиста дѣва и че го пази отъ всѣка опасностъ; а не чистотата го свързва съ дявола и го излага на свичкигѣ опасности.

46. На бойното поле падатъ убити и лица съ силна вѣра и високъ моралъ, като награда отъ Бога за тѣхния добъръ животъ.

47. Слабостта на България къмъ красивия полъ, е орж-жието съ което враговетѣ — гърци и сърби — побѣждаватъ българитѣ.

48. Въ задгробния животъ, се открива картината на положението на ония, които на фронта се подвизавали, както и на ония, които въ тила се обогатявали.

Цѣна 1.50 лв.

**За въ полза на Старо-Загорското Аязмо на Светаго
Велиномученина Теодора Тирона.**

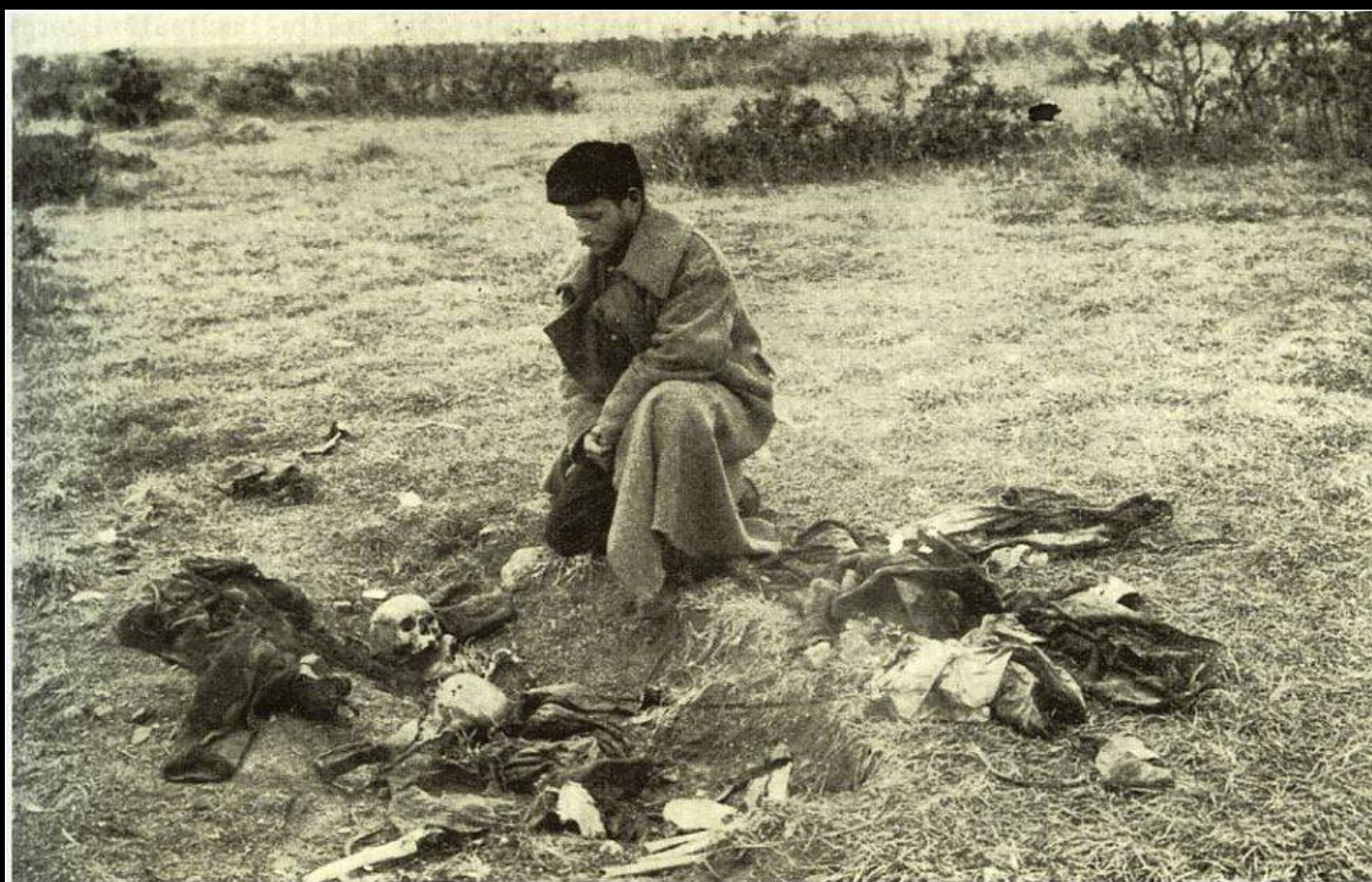
Разрѣшена отъ Ст.-Загорската Цензурна комисия.

Още стотици книги на дейци родени
в географска област Македонија
може да намерите на:

www.strumski.com

Библиотека „Струмски“
е създадена в памет на
загиналите за Родината.

Voivode Dimiter Madjarov before the remains of two comrades in arms killed in the battle of Ferres